ЗВОЛЬНИЙ ШЛЯХ

ЗА УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ СОБОРНУ ДЕРЖАВУ!

ВОЛЯ НАРОДАМ!

ВОЛЯ ЛЮДЯМ!

ГРОМАДСЬКО - ПОЛІТИЧНИЙ ДВОТИЖНИК

Ч: 3-4/17 ЛИПЕНЬ 1949 РІК: III

В И З В О Л Ь Н И Й   Ш Л Я Х

С у с п і л ь н о - п о л і т и ч н и й м і с я ч н и к

В И Д А є : ТП. ЗЧ.ОУН   / на правах рукопису/
Редагує : К о л е г і я

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

I. Ігор В.............ЖІНКА -ГЕРОІНЯ /прев.О.Басараб /
2.....................ПРО ПОЧАТКИ ДІЯЛЬНОСТИ УВО
3.....................НА СТОРОЖІ НАЦІЇ
4. Д.Донцов.........ЗА ЯКИЙ ПРОВІД ?
5. Д.О. ....УКР.-ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ І ПОЛЬОНОФІЛЬСТВО
6. Д.Донцов.........ЧОГО НАША ІСТОРІЯ НАС ВЧИТЬ?
7. П.К.................ДВІ ГОСПОДАРКИ СССР
8. ....З ПІДПІЛЬНОГО ЖИТТЯ ПІДСОВ,ЄТ. МОЛОДІ УКРАЇН
9. З.К.................УКРАЇНА В БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИ
IO. Д.Ш...............НА ПОЧАТКУ НОВОГО ЕТАПУ

Д о к у м е н т и б о р о т ь б и в У к р а ї н і :

II. ....НА ПОЛІ СЛАВИ
I2.....................ТРИДЦЯТЬ ЛІТ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ
I3.....................КАГАНОВИЧ ЗНОВА В УКРАЇНІ
I4.....................ПОВІДОМЛЕННЯ /про"скасування"кари смерти в С
I5..................... ДО СТАНОВИЩА В СССР / з краєвої інструкції/
I6.....................300-РІЧЧЯ ХМЕЛЬНИЧЧИНИ

Інше:

I7.....................МЕМОРІЯЛ АБН ДО ОН.
I8.....................ПОЖЕРТИ

ЗЛОЖЕНІ ПОЖЕРТВИ ДЛЯ БІЙЦІВ УПА:

Осередок СУМ в БРАДФОРДІ ....5 фун. 9 ш. -
Гостель КАЛЬВЕРТ........................27 " 6 " -
Гостель САНДІ .... 3 " 13 " 6 п.
Українці гостелю ФРАЙДЕЙБРІДЖ на руки Ш.Б. 33 фун. 5 ш. 6 п.

/продовження на стор. 33 оклад. /

Ч И Т А Й Т Е І П О Ш И Р У Й Т Е " В И З В О Л Ь Н И Й Ш Л Я

РОЗБУДОВУЙТЕ НАШІ ВИЗВОЛЬНО - САМОСТІЙНИЦЬКІ ВИДАННЯ.

СКЛАДАЙТЕ ПОЖЕРТВИ ДЛЯ БІЙЦІВ УПА В ЗАХІДНІЙ ЕВРОПІ.

Редакція "ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ" ПОВІДОМЛЯЄ ВСІХ НАШИХ ЧИТАЧІВ,ЩО НА
НЕ ЧИСЛО "В.Ш." ВИЙДЕ В БЕРЕЗНІ.

ЖІНКА-ГЕРОЇНЯ

.....

За муки, за кров, за руїну-
Верни, верни нам мати Україну!
.....
- Вибрав замучена, помстіть!..
Ольга Басараб

В той час, коли розп'ята на хресті кордонів Україна сплила свіжою ще не застиглою кровю героїв Крут й Базару, коли на зораній гранатами землі українській ступали ногою переможця-мізника нові окупанти, в той час - група українського вояцтва-учасників Визвольних Змагань, для яких Україна була понад усе, творять тверді основи під дальшу збройну боротьбу з окупантами українського народу. Це була група людей великої фанатичної віри по на чолі з пол. Евгеном Коновальцем продиралися крізь дроти концентраційних таборів, щоб на волі знову віддати себе ідеї української нації: боротьбі за незалежну соборну українську державу. Завдяки їм виросла нова сила українського революційно-визвольного руху - Українська Військова Організація /УВО/, що згодом перефорумувалась в Організацію Українських Націоналістів /ОУН/. Таким чином український нарід переможений окупантами збройно, виявив свойого духа "відвічної стихії", не зломився і не скапітулював у своїй духовій силі. Дальшу його збройну боротьбу за волю і самостійність перебрала на себе підпільна революційна націоналістична організація УВО під проводом Е.Коновальця.

І серед тих загартованих духом найкращих синів українського народу, серед цієї групи людей фанатичної віри, посвяти і мужного характеру, серед справжніх борців за українську правду і перемогу, знайшла своє місце українська жінка-лицар Ольга Басараб з Львівщини. Вона віддала себе великій ідеї українського націоналістичного визвольного руху, і як один з найбільш активних членів УВО, мужньо поносить тверді і важкі обов'язки воїна-революціонера. Бере активну участь в організованні мережі організаційної сітки, поносить функцію курієрки від Проводу УВО, та виконує важкі инші отримані доручення. І в тій поленній важкій, повній трудів, невигод, перешкод і небезпек праці, гартувалась в Ній сильна воля, незламність характеру, любов і посвята для України.

В лютому 1924 р. польська поліція проводить сильні арештовання серед українських націоналістів членів "ВО і поміж ними арештує також Ольгу Басарабову. Подальша Ольги було кратчиво; підчас ревізії поліція находить в Її помешканні організаційні матеріяли, які дають змогу орієнтуватися кого мають у своїх руках. Польські опрачники сполізлися що від слабкої фізично жінки витягнуть всі тайни українського революційно-визвольного руху, щоб завдати йому смертельного удару. Але помилилися... Ольга Басараб була по з тих що на тортурах конають, мовчать і зраджують... Вона своїм незломним характером і духом понад сподівання катів, перемогла фізичний біль і жінку слабість. Вона, що в дитинстві стратила батьків, по в місяць по свадьбі втратила на війні чоловіка, що на 34-тому році життя між друзями інтуїністами-революціонерами вижувалася в сумі пострілів револьверів і гарні забуха гранат, Вона, мовчить на муках і тортурах не зрадила і не видала катам своїх друзів-братів по великій ідеї.

В тюремних підвалах, далеко від людських очей і слуху, серед запаху крови й поту змагалися дві сили, сила Духа і насильства. Вона - як символ покореного фізично але не знищеного духово народу, і вона - мати людських душ і тіла змагалися зі собою за перемогу великої Духа або перемогу фізичного насильства. В палітті смертні мовчання до своєї жертви, польські опрачники доконували над Нею жахливих знущань і варварства. За велику ціну постановили вимусити в Неї видати тайни, які Вона запрасяла не зрадити до смерти. Тіло Ольги потерпіло від побоїв і знущання... В тюремних мурах глухо відбивався хрясніт домашних пальців, рук, ніг... Тіло Ольги здригалось від великого фізичного болю, пропалось місце а з ран стікала кров... А мати подрежнені запахом своєї крови палили, здушалась і мамчувалась мужньо і живим тілом безборонної жінки...

Що перенесла в той час мук і тортур осмітнена героїня, якій навіть найблизші друзі не могли подати жодної помочі а мати на землі лишила лише малолітніх?.. Чим Вона жила і для кого І. останнє бажання?

Своє бажання і заповіт, що кидає їх як знаков у вічі катам, Вона власною кровю поранитими пальцями записує на стіні камери: "За муки, за кров, за руїну- верни, верни нам мати Україну!" А для тих що остали на волі посилає свій останній прощальний заповіт: "Вибрав замучена, помстіть!"

І кожний цей рядок,кожне написане Нею слово,пульсує кипучою кров'ю,пройнято любов'ю до батьківщини і ненависти до ворогів.Писала,хоч знала що це останні дні її життя,що завтра чи позавтра згине замучена катами. Але в цих словах Вона втілювала все найбільш шляхетне і безсмертне,своїм ідеєм і душевні почування якими Вона жила в останніх хвилинах життя...

Коли врешті освідомлені кати переконалися,що вони не вспіли жодними тортурами і муками зломити величі Духа Героїні,так довго,як довго в її грудях билося вогнисте серце ,вони,щоб затерти перед світом сліди нелюдських фізичних і моральних тортур і знущань доконаних на жінці,закінчують її життя,вчинивши це видумським самогубством...Так 12 лютого 1924 р. перестало бити горяче серце Героїні,найкращої дочки українського народу - Ольги Басараб.

Але правда не закрити,український нарід довідався про її страшні муки і смерть і її імя стало символом незламного Духа українських націоналістів-революціонерів.

Минає 25 років від смерти Ольги Басараб,але Вона надалі живе в серцях українських революціонерів,в серцях і пам'яті цілого українського народу,що на поклик героїв-мучеників підняв сьогодні прапор боротьби за своє право,самостійність і соборність.

Українське жіноцтво до бере активну участь в підпільних рядах ОУН і в лавах героїчної УПА,живе цею непоборною силою і вірою жінки героїні Ольги Басараб.

Героїчна постать Ольги Басараб в наші дні стала непорушним взірцем шляхетности і ідейности для революціонерів ОУН і бійців УПА що в рідному краю ведуть жорстокий бій за Українську Самостійну Соборну Державу.А в тяжких хвилинах життя;в засланнях,в концентраках,тюрмах,на муках й тортурах,для українських націоналістів Ольга Басараб,служить за взірцем ідейної чистоти,глибокої віри і посв'яти ідеям нації.

Для українського народу це запорука;що нарід який має таких синів і дочок не загине, і в боротьбі за свою правду він переможе.

o - O - o

ПРО ПОЧАТКИ ДІЯЛЬНОСТИ УВО

Українська Військова організація/УВО/ заснована пол.Евгеном Коновальцем у 1920 р. Главною метою УВО були два завдання: підпільна організація всіх військовиків,що склали були присягу на вірність українській державі,щоб мати підпільну зорганізовану армію готову до повстання і друге - революційна протидія ворожим заходам закріпити свою владу на окупованих українських теренах.Здійснюючи це друге завдання УВО розгорнула була в тому часі широкі й масові революційні акції.Продовж чотирьох років,УВО переводила такі акції масового спротиву:

1/ 1919 р. переведено перший бойкот обов'язку реєструватися в польських військових канцеляріях старшинам і підстаршинам непольських армій.

2/ 1920 р.- бойкот присяги на вірність польській державі,що її були обов'язані скласти всі урядовці і службовики,якщо не хотіли бути звільнені з роботи.

3/ 1921 р.- бойкот загального перепису/конскрипція/ всього населення.

4/ 1922 р. - бойкот проти виборів до польського сойму та проти виборів до польського сенату.

5/ 1922 р. - бойкот призовників проти військового перегляду обов'язкової військової служби в польській армії.

Ці форми боротьби були підкріплювані широкими боєвими революційними акціями,з яких найважнішими в тому часі були такі:

1/ - саботажова акція 1920 р. проти польських військових зрадників і помічників,яких майно спалювано дощиста.

2/ - масова революційна акція проти стаття "народної міліції" і поліції/ т.зв. постерунків /,що допекувано переслідувала українське населення.

3/ - велика саботажова акція залізничних спілок,як відповідь на звільнення з роботи 2.000 українських залізничників.

Крім цих акцій,УВО переводила в тому часі низку актів індивідуального терору,зверненому проти найбільш ненависних представників влади,як н.п.: в 1921 р. вкинено атентата на Підгутського і польської влади,в 1922 р. покарано смертю зрадника Сидорського переводу Грабовського,в 1922 р. покарано смертю зрадника Сидорського Твардохліба,що в час бойкоту виїздував на посаду Варшавського Уряду.

Форма масового невиконання урядових розпоряджень, т.з. бойкот була застосована в Україні вперше в 1920 - 25 роках за українських [illegible]

НА СТОРОЖІ НАЦІЇ

Проходячи сторінки нашої історії, впадає нам в вічі стремління нашого народу; до єдности, національної відокремленности, - до самостійного життя.

Ми бачимо хоробрих синів Руси-України, що з любови до "землі руської", ідуть під мури Царгороду, відважно стоять проти диких азійських орд, а навіть, любов та, провадить їх в далекі землі Болгар.

Ідея українського націоналізму, кристалізується вже в їх чинах в словах і чинах великих наших предків, Святослава Завойовника, Володимира Великого, Ярослава Мудрого і інших.

І хоча княжа держава впала, хоч ворог перемігі фізично Україну, проте отой "дух одвічної стихії", жив дальше серед нашого народу. Він жив і діяв дальше, щоб в відповідний момент тілнести знову український народ, піднести і штовхнути його то боротьби проти своїх ворогів за свою незалежність.

Ідея та зродила тип Байди, Наливайка, постаті Хмельницького, Дорошенка, Мазепи, що в соборницько-державницьких замумах, формували і кристалізували національно-державні чинники.

Козацька держава не встоялась. Україну знова опанував ворог. Та Україна дала світові доказ, що українська нація жиє і змагає до своєї національної незалежности. Силу й бажання України жити своїм окремим, незалежним життям, засісти, як рівний з рівним, в колі інших народів - змальовує в своїх творах Шевченко.

В 1917-18 рр. наступає знова зрив національної стихії, що оформлюється актом проголошення Української Самостійної Соборної Держави. Україна змагається в раз за свою незалежність. Крути - Базар, бої з переважаючою навалою ворожих "білих" і "червоних" сил - це одні з слова твердих і незломних - живучої української нації. Це один доказ національно-державницької ідеї, що знайшла своє призначення й всесторонне оформлення в націоналістичному дусі на всіх землях України.

Націоналістичний дух так сильно вкорінюється в українському народі, що навіть після невдач визвольних змагань 1917-18 рр., не перестає активно діяти.

Він пробиваються спочатку в стихійному русі "колодниковщини", та вже в організаційних формах У.В.С., С.В.У., а дальше могутньо та розширюється на всю Україну в СУН.

Творцем твердих основ для національно-визвольної організації після упадку Української Держави в 1920 р. - був полк. Є. Коновалець, створюючи і розбудовуючи найперше УВС, а дальше на І. Конференції Укр. нац. ,1929 р./ покликавши до життя Організацію Українських Націоналістів /ОУН/.

ОУН розширилась і охопила всі українські землі, поставивши в основи своїх завдань визволення всіх українських земель, спираючись виключно на власні сили, відкидаючи з принципу орієнтацію на чужу поміч.

Серед безнастанних змагань, серед успіхів і невдач революційної боротьби, в тюрмах, концтаборах і тюрмах, виросло і гартувалось нове покоління борців за волю України - нове покоління - українських націоналістів-революціонерів.

Воно стало тепер в шеренгах визвольно- політичного руху цілого українського народу, як сильна організація, що чисто і твердо несе свої прапори в боротьбі за самі ідеї.

Ми мусимо пам'ятати, що ОУН пронесла увесь вагу нашого в XX революційно-визвольних змаганнях, а тому обов'язок кожного члена Організації є включитись в нашу тяжку національного життя, та показати якнайбільше ініціятиви.

Дух творчости, залізність волі, самопожертвенність і самопосвячення, почуття відповідальности перед нашою - це головні риси, що мають визначитися націоналіст-ре революціонер. Ці прикмети мають в основу українських націоналістів-революціонерів на тяжку вагу тяжести Організації того, що хоче тоягнуть на пройдешну шляху. Є люди, що не витримують так засад нам не треба. Бо горнутись тільки членством ОУН - це замало.

довший побут на еміграції, в умовах майже цілковитого безділля, далека віддаль від безпосередніх революційних тій, морально нездорове окруження - вплинули на деякий занепад морального стану загалу членів. Подібні випадки підривають добре імя Організації, що є одним з найбільших прогріхів супроти Організації.

З цим мусимо скінчити.

Звернім свій зір на рідні землі. Погляньмо з великою вірою, витривалістю та завзятям, стоять наші брати вже шостий рік в нерівній борбі проти величезної перевагі ворога.

Що ж тоді ці мінімальні вимоги, що їх кладе Організація на нас на чужині? А ми ж такі самі борці за визволення України.

Для збільшення активности всіх наших сил на чужині, щоб помогти вокрчому краєві, ліквідуємо, з першу чергу нездорові явища, переходимо на твердий шлях організаційного життя в виконуванні обовязків супроти вокрчої України.

Рівночасно звернути увагу на соборницькість в складі Організації. Кожний, хто стоїть на українських національно-визвольницьких позиціях, що визнає програмові заложення Організації, характер якого позволяє сумніватись у висоті внутрішних вартостей - може бути однаково добрим членом Організації.

Пригадуючи ще раз, що ми стоїмо в шангарді української нації, мусимо подбати і про піднесення ідеологічно-політичного рівня серед нашого членства, який осягнемо через систематичне і безнастанне провадження вишколу. Памятаймо, що тільки той може щось другому дати, хто сам щось знає.

Лишається ще одна ділянка з нашої праці, - а саме, праця на зовнішньому відтинку, праця серед чужинців.

Нашим завданням є освідомити чужинців о правильности нашого визвольно-революційного руху. Шукати серед них наших прихильників та нав'язувати з ними товариські взаємовідносини.

Резюмуючи все разом, ми мусимо сказати собі, що ми направимо ті, що ми прогайнували. Покажім, що ми живем разом з тими, які стоять ген далеко на різних землях на стороні волі України, що кров'ю своєю борого купують ту волю. Ми положимо всіх зусиль, щоби допомогти нашим вокрчим друзям. Ми розкриємо перед світом, всю правду про нашу Батьківщину, ми докажемо йому, що наші змагання є святі і правдиві.

o - o - o - o - o

А.Донцов

З А Я К И Й П Р О В І Д ?

/закінчення/

"Реальні" політики говорять: "все, що обєднує українців - будує Україну, все, що розєднує українців - руйнує Україну!" Це я з н и й в и с н о в с і м, коли б якась група забажала обєднувати всіх українців без розбору, чесних - з шахраями, ідейних - з провокаторами, чи спричинилася б вона до збудування України? І навпаки, чи не спричинилася б до цього збудування інша група, яка без пардону викидала б з помпи себе все хитке, підле і підозріле? Кабуть пригадуючи вислів з Євангелія, писав Гоголь: "Бог не с о б е д и н у е р і з н е п о с у т и, Б о г м у ч и т ь с п і л ь н е п о д у х у". Обєднання, яке не хоче бути засуджене на безчин, або розпад чи стерпеновання провокацією з середини - повинне бути з л у к о в л ю д е й, с т и м л е н и х с п и н к о в и м, с п і л ь н и м д у х о м, з е л е н и х в а п і т а л і с у в е р е н о г о д о б р у, с т а р а н н е г о п е р е с т е р е ж е н н я.

Чи можливе обєднання шляхом духом різних людей? Де буде їх спільна база до чину?

Яку спільну базу хейну для чину, з якими обєднаннями знайдуть люди, що хочуть відбудувати державу, і як тих, що відбудувалися всі державами,

боротьбою і силою, - з "реальними політиками", які думають лиш про рідну мову й пісню", яку хтось колись їм дасть за чемність, або "льояльну співпрацю"; які завше "неактуальною" вважають боротьбу за свободу? Яка спільна база, в якім обєднанню знайдеться між людьми залюбленими в наші старі великі традиції - і тими, що разом з Драгомановим, ті традиції відкидають, замінюючи традиціями Маркса і Трудона, чи російською революцією; які теперішнім традиціоналістам закидають те саме, що закидав Драгоманів Шевченкові: що "шукав ясного ідеалу державного порядку не попереді нас, а по заду", самі ж знаходячи той "ідеал" в колхозах і московській - "конституції"? Як можна обєднати психіку українських державників з психікою "дядьків отечества чужого", або з ментальністю людей типу наддніпрянських соціялістів чи галицьких радикалів, або ундистів? Або яку спільну ідею для чину знайдуть нові хмельниччане, люди для яких ідея є ідеєю, з тими, для кого вона тільки фраза для притягування маси і для роблення інтересів партійної крамнички?

Щож спільного знайдуть між собою ті різні породи людей, коли те, що одні звуть боротьбою з злом, другі називають "некультурністю і "кривдою"? Коли те, що одні звуть трусістю - звуть другі "гуманністю" - що одні картають як потурання каналії, другі хвалять, "як толеранцію"; що одні підносять як героїзм, другі - знов плямують як "розбишацтво"? Коли те ,що в перших є вірність ідеї і бажання боротись за неї до загину, є в других - "ексклюзивностю" і "фанатизмом"? що в одних зветься безпринципністю і безхарактерністю то в других є - "обєктивністю", а прилягання до правди своєї - "-"доктринерством"? Що знайдете спільного між тими типами коли те, що одні гнають як хамелеонство, другі величають як"тверезий розум", а "державницьким розумом" те, що для перших є тільки крутійством?

Та друга порода нашої інтелегенції, яка хоче утворити з себе національний провід, дуже нагадує тих фіґлярів, непорік, сліпців і "шпигунів" Котляревського, або"жебраків при торозі о ямужну просящих". Обєднані, чи розєднані, ніякої перешкоди вони в найсприятливіших обставинах не збудують. "Хочеш бути царем? - питався Сковорода, - нащо тобі елей, серце скипетр? це тінь, масло... Здобуть собі серце царське! ". . вінець і скипетр є аксесуари лише, може й потрібні, але хто збирається з них, хто чіпляє собі титули "батьків народа" і думає правити ними, маючи душу жебрака, фіґляра чи шпигуна, - т о й п р и в е д е д о к а т а с т р о ф и м о ж е й н е с е б е, а л е н а р о д, з к и м і я к б и з і н е о б е д н у в а в с я.

В старовину знали ми, що силу спільноти має не безладна маса - хоч більше! - а здисциплінований гурт людей чесних, відважних, сильних характером і справді вітальних. В Умівераліі Сотрянці читаємо: "А козаки лейстрових, отрокі. і слюпенцы наших, для власних їх користей і прибат своїх о упадок отчизни не тобачих, - яко Іудолитов ехидны стережіться!" Предки наші знали, що Іудолиту Іхідну, хоч "рідну по крови", до гурту не приймається; з ним не обєднуються; що першим ділом усе стало псує. Про це писав один знаний політичний письменник нам: " Знайте, що на буде жіноча партія української, доки дейнецтво і стрешкістство, яко ізо України мій зміїв обсіє, не буде прочищене українськими, а не метропольними, польськими, чи московськими руками".

Пригадайте, як обєднувались Україну Хмельницький? Чи стягали по одного стосу з дисідем, чи з лейстровими? Ні, він вибрав громаду людей спільного духа, характерних, готових на все; з ними пішов на своє велике діло, а коли й сотнями чвалами забігали та пречатка на всю Україну, тоді згоняючися то в-кого Витовським, Дрогобським, Немирич та інші. Прийшла і вона, постіньостає. Со ж ми можемо хмельничани обєднати наші? Дійсні, зарубані та лейстрелиці, як сьвіття геть вимощуя. Їм вистачає лише мозь елітя кервку: шляхом добору, гуртуючи тучних і мертвуваних гірш; боротьбою з зовнішніми ворогами і з "рідними" шляхами - сарт-ат нашої спіль-

ности.

Об'єднання повинно і мусить бути. Але об'єднання людей одного духа, гарячої віри і випробованого характера! Людей ідеї! Добір кращих! А цю спільноту об'єднає тільки такий провід, тільки таке об'єднання, в яке маси вірять в його чесність, мудрість і мужність. Його характерність. Об'єднують націю чи суспільність тільки люди, які викрешуть в неї запал, посяту, порив; люди, які хочуть вести і знають точно куди і як. Не зроблять цього ніякі об'єднання, в яких тон надаватимуть всяді з ментальністю покутного адвоката, або "спеца" від дрібних махінацій; які не вміють бачити завтра, ані не розуміють сьогодня. Такі як Гедеонові тисячі, мали б вернути до тому, то своїх приватних справ, робити на них, а не народній справі інтереси.

Його цікавить конкретне питання - де та група, товариство, чи орден / коли думати, що вони вже є/, які б могли повести народ, нехай відповість собі на питання: з я к и х л ю д е й та група складається? Якщо вони посідають ті прикмети провідної кляси, про які, як про позитивні, згадані вище, то така група має шанси стати проводом і заслуговує підтримки; якщо на чолі групи стоять ті "фіґляри" і "шпигони", - ніхто з нею не повинен об'єднуватися, бо таке об'єднання доведе або до катастрофи, або до хаосу. Невже направду гадає хтось, що провідники, які журяться тим, кілько відсотків скинути зо своєї програми, щоб добити інтереси з противною партією; або тим, який еміґрантський уряд є більше леґальний; або тим який похід принесе їм служба рідному краєві; яким так імпонує фотографування в сточенні вічного народу, або які думають у передвиборах чиїхось Україну вибрати, - невже хтось думає, що такі провідники ставлятимуть успішно чоло антихристові та його ворожнечі? Чи не є вони засмішні постаті на таке завдання?

Не ставлені наші дні для таких "вождів!" Часи, коли падають тисячилітні політичні будівлі; коли руйнуються підстави соціяльного укладу, до якого ми звикли від 2000 літ; коли московський Іслам підносить меч на релігію, історичну довгим рядом поколінь наших предків; коли, як в часи Калки, Полтави чи Батурина, рішатиметься доля України на многі сотки літ, - такі часи н е н а г а д у ю т ь з н і ч і м е п о х и м и р н о г о б у д і в н и ц т в а з їх д і я ч а м и м и р н о ї, "б у д е н н о ї п р а ц і", з ч е с н о с т а м и п е р с і ч н о ї л ю д и н и. Наша доба потрібна то інших епох: до епохи розвалу Риму, переселення народів, столітньої війни, або татарщини, чи Хмельниччини. Такі епохи не дрібних грачів, і комбінаторів вимагають ані їх міжпартійних міжконтинентальних чи міжпланетних об'єднань. Вони потребують н о в и х л ю д е й формату Еція, Карла Мартела, Жанни Д'Арк, Хмельницького, Вишенського чи Дмитра Вишневецького; людей, які б горіли ентузіязмом для ідеї, щоб сліпучим світлом горіла вона, як віра Христова в душах апостолів; щоб невгнутою робила нашу волю.

Ці нові люди ростуть на сплюндрованій і зганьбленій займанцем, але випробованій і загартованій в пеклі останніх 30 літ Україні. Там тисячі засуджених бути Яремами "хамовими синами", обертаються в войовників гайдамаків; крила їм виростають, які мали за плечима прадіди їх в добу Корсуня, Конотопа, Полтави. В них втілився дух тих предків. З них, як за часів козаччини, можуть повстати ті, які виведуть націю "із тьми, із сорому, із неволі", коли знайдуться між ними Кричевські, Немиричі, Морозенки і інші вікопомні постаті Війська Запорозького. Епоха наша на Україні дуже подібна до тої, перед 1648 р....

Це нове плем'я, яке родиться тим, знає - так пише один з його поетів - що з їх мрій і чинів вже "гляне майбутня плеть, завтрішня дійсність. Вони знають, що світанок встане "нарешті із мук" та

де кожне, найменше "зродилось й виросло з крови"; там, де тисячі ідуть на хрест, але їх " твердо ступає нога", як мучеників колізея. Це ті, що свідомі уже свого післанництва; які твердо знають, що їм "правда світить з віч", їм - "свідкам пекла на землі"; що цю правду мають вони принести байдужому і забріханому світу. Про себе кажуть вони - "по світі всім ідемо, мов пророки, втерявши все, навіки земних благ", "ми розумом і духом вищі", які прийшли, щоби "сліпим незрячим путь життя вказати" бо тими є вони, в кого "вогнем спалахує душа". Це мусять бути фанатики нової правди з широким розмахом думки, з ґрандіозними напрямами, люди великого формату, з тими "твердими думками", що формують нації і держави, з тим "орлим оком", яке в далекім майбутнім накреслює Богом предвечні шляхи.

о - о - О - о - о

Д.О

УКРАЇНСЬКО - ПОЛЬСЬКІ ВІДНОСИНИ І ПОЛЬСНОФІЛЬСТВО.
/ закінчення /

В трьох різних добах Україна була першим бастіоном Европи перед нападами сусідних орд. Удари азійських орд плюндрували наш край, відбивалися, натикуючись на нашу оборону, або проломлювали її, заливаючи частини нашої землі. А за нашими плечима свобідні европейські народи могли в мирі та безпеці розвивати свої творчі сили. І завжди, коли приходив момент, що Україна падала знеможена боротьбою східними напасниками, Польща задавала їй з заду удар, а собі приписувала згодом перед світом ролю оборонця Европи, покликуючись на якусь одну виграну - не конче власними силами - битву з східними напасниками, яких армії були послаблені перед тим завзятими і затяжними війнами з Україною.

Перший раз дістала Україна від Польщі ножа в плечі після довгої боротьби княжої держави проти татарських нападів, коли польський король Казимир 1340 р. напав на рештки, незанойованих татарами українських земель, на Галицько-волинське князівство та прилучив його до Польщі. Другий раз, коли Українська Козацька Держава в боротьбі проти новопоставалої російської імперії шукала для себе союзників. Тоді гетьман Іван Виговський заключив був з Польщею протиросійський союз, який закінчився тим, що поляки розстріляли українського гетьмана, а українськими землями поділилися в Андрусові з Росією, чим допомогли Росії зміцнити її імперіяльну силу. Третій раз дістала Україна удар в плечі в 1919 р., коли Польща вислала була армію Пілсудського призначену альянтами до боротьби з большевиками на фронт не протибольшевицький, але проти Західньої України, в той час, коли Україна здержувала на північному сході обезкиму большевицьких армій, а на південному сході готовилися проти неї до обезкиму білогвардійські російські імперіялісти генерала Денікіна.

Четвертий удар ножа в плечі підготовляють на Україні сьогодні деякі польські шовіністичні угруповання на еміграції, впливаючи поки своєю пропагандою серед еміграційного громадянства та серед війська польські імперіялістичні ідеї. При цьому розраховують на прийдешній момент, коли Україна настільки займеться боротьбою проти Совєтського Союзу, що не зможе знову боронитися проти нашого заходу. Цю пропаганду імперіялістичних планів відносно українських, білоруських і литовських земель розвивають поляки спрямують формальною вимогою оборони перед большевицьким агресією цілости польських границь, з-перед 1939 р. гарантованих колись Англією.

Якщо справа боротьби проти совєтської окупації має довести до зближення народів, що воюють проти неї за своє визволення, то першою передумовою тривалого зближення чи союзу між ними є рівні гарантії непорушности етнографічних прав тих народів і уникнення всякої можливости можливої агресії між ними. Такої гарантії дає такого зобов'язання абстрактна заява "суверенности народів", висунена деякими польськими кругами вперше тепер - по війні. Без ближ-

чого окреслення в межах якого етнографічного чи географічного прин-
ципу ця засада має бути реалізована, не зобовязує вона нікого ніяк-
чого і остається пропагандистською фразою, що може робити добре вра-
ження на недосвітчених людей. Брак ясної, відчитної постанови у
відношенні до найбільшого лиха нашої доби, до імперіялізму - не ті-
льки гітлерівського і сталінського, але й імперіялізму малих наро-
дів - ставить під знак запиту щирість усіх плятонічних деклямацій
про оборону ідей свободи народів. Хто хоче бути без обману оборонцем
ідей свободи народів, той мусить перетворити самий пожертвувати
для неї приємні йому імперіялістичні сни про позірну могутність
власного народу, яких реалізація є можлива тільки коштом потоптання
ідей свободи чужих народів.

Поляки були колись насильними розсадниками католицизму і не лише
то перебірчивими методами намагалися накинути його українському
світови Византійської культури. Фактові насадження католицизму по-
ляки намагалися надавати особливого значення в сенсі, що вони немо-
би були носіями зразків західньої культури. Католицизм був у тих
століттях не лише чисто релігійною течією, але крім того також і
політичною ідеологією, а зокрема на землях Східньої Европи став по-
літичною ідеологією польськости. Одне тому гасло українського наро-
ду, козаків запорізьких оборони віри православної проти "бусурмен
і католиків" було гасло не релігійним, але політичним гаслом
оборони загрожених чужими культурними впливами старих національних
і культурних традицій. Уперта боротьба за закріплення тієї чи дру-
гої церкви та звязаних з ними культурних впливів була по суті бо-
ротьбою тієї чи другої політичної ідеології.

Корінь усіх теорій про культурницьку місію Польщі на европейсь-
кому Сході лежить не на історичній правді, але в тузі за втраченим
назавжди, пропитім на гучних банкетах і втопленим у власній крові,
княжецьким царством золотої свободи, що злощасним гомоном пронуна
по українському гуляйполі, залишивши за собою на гострих палях мер-
ві тіла мешканців тієї землі, яка родила колись для чужих панів зо-
лоту пшеницю.

Говорити сьогодні про польську ролю посередництва в поширюванні
західньо-европейської культури це не серйозно - і з уваги на спогад
нашого історичного досвіду - нетактовно, а після хелмської "релігій-
ної ревности" в усуванні сліпих некатолицької культури мабуть і не-
безпечно. Але з вищенаведеного можемо зробити висновок, яку "істо-
ричну" місію виконує та виконувала Польща?

Польський імперіялізм етнецільної політичної програми немає.
Максимальну імперіялістичну програму у відношенні до України мають
ендеки, які змагають до створення історичної Польщі з доби її най-
більшого імперіялістичного розросту, не означуючи ближче східних
кордонів. Вони могли б скінчитися на Дніпрі, але повинні розтягати-
ся так далеко на схід, доки вдасться. От з цьому і міститься поль-
ське "от моря до моря", тобто анексія України до Чорного Моря за
границею Дніпра плюс вплив далі на схід, так далеко доки позволить
на це Росія. Основних застережень проти такого політичного плану
інші польські імперіялісти на еміграції не мають, але не довіряючи
в можливості здобуття, опанування і побереження адміністративних тру-
нощів на таких просторах висувають реальніше, мінімальний плян по-
льського імперіялізму. Вимогою цього плану є анексія українських
земель по збруч і мордови з 1939 р. Західні землі України стали б
для Польщі основою для дальших впливів на схід.

Нашої помилки в тому для України між ендецькими і неендецькими
імперіялістичними плянами немає різниці - не було абсолютне. Осно-
вою імперіялістичних плянів Польщі є поневолення більшої чи меншої
частини українських земель і ми не бачимо ніяких сприятливих цим пля-
нам.

Сильний потенціял польського народу та його геоекономічне поже-
лення, коли реалізовати їх без упереджень і без чуттєвих перебіль-
шень вимагають в першу чергу внутрішнього скріплення, а на просторі

него розпорядження, вимагають гармонійної співпраці з сусідніми народами, а не настроювання всіх сусідів проти себе забаганками "шляхетської фантазії". Включення Польщі в спільне русло визвольної боротьби східньо-европейських народів, за справжню національно-політичну і соціяльну свободу, запевнить тривке здобуття свобідних прав до життя, як усі політичні спекуляції вистинних фантастів, що тільки створюють довкола Польщі непрохідний мур непорозуміння.

Між іншим між польським еміграційним населенням часто можемо зустрінутися з поглядом "упрощеного" гітлерівської розв'язки територіяльного спору з українцями. Українців треба просто масово переселити з Західньої України, на яку мають охоту польські імперіялісти подібно як це Гітлер робив з поляками на давніх польських теренах, а тепер робить Сталін з ними на українських теренах. Таким "упрощеним" розв'язанням на їх думку досягається три цілі: - заспокоюється апетит польських імперіялістів і позбувається внутрішніх труднощів з т.зв. "національними меншинами", з якими попереднє польська держава не вміла дати собі ради. А тоді вже шукати "порозуміння" з Україною. Ми не вважаємо, що наслідування сталінсько-гітлерівських метод відповідає гідності українського народу і тим позиціям, які Україна здобула собі серед інших поневолених народів своєю обороною прав до свобідного життя. Ми знаємо, що західні українці не є незнайомі, яких без всю викидали німці з їхньої землі. І цього знання нам вистарчає. Коли ж польський імперіялізм це знання не заставляє призадуматися над ревізією своїх становищ, значить те, чим до імперіялістичної війни проти України за всяку ціну змагають. Чи теж і польський поневолений народ скоче піти за їх закликом у майбутньому - це питання окреме.

Імперіялісти є ворогами свободи народів. Байдуже, чи вони по національності руські, німці, чи теж поляки. Байдуже чи вони по напрямку білі, червоні чи брунатні. Хто посягає по чужу землю під будь-яким "шляхетним" претекстом, хто хоче вирувати на праці рук чужих народів, той головний ворог усіх других народів, що прагнуть справжньої свободи, а не підбою. І того ворога, під яким видом і в яких уніформах він не виступав би, Україна знищувала протягом історії на своєму шляху. Того ворога нищить і сьогодні, хоч не одні народи покинули вже боротьбу проти імперіялізму. По чужі землі ми своїх рук не простягали ніколи. Україна ніколи не поневолювала - маємо історичне право це гордо сказати. Боротьба з імперіялізмами усіх видів це дорога до встановлення справедливости між людьми. Тривкий мир між перевтомленими імперіялістичним деспотизмом народами світу можливий тільки на засаді: "геть з руками від чужих земель". Хто справжнього миру прагне і свободу для народу і людини, той буде мати досить труду, щоб на своїй землі забезпечити справжню свободу для всіх. Українці по чужих землях претенсій не мали і не мають, які теж не вистановлюють за дорогу. Ці отже з сусідніх народів. Ворогами нашими є лише імперіялістичні кола, внутрі деяких сусідуючих з Україною народів.

Вважаємо своїм обов'язком звернути увагу польських еміграційних імперіялістів, які прагнуть воєнний похід на українські землі, що боротьбою поміж двома поневоленими народами та розпорошуванням переможних настроїв між ними є вороги для нашої спільної справи, а в наших умовинах спричиняє тільки посилення сталінського імперіялізму, стимулює загрозливе для життєвих інтересів обох народів. Все, що буде поперечно сказане в великій мірі відноситься і до тих окремих одиниць-одиниці з українського середовища, що стають знаряддям українського народу, прагнуть для України з тим своїх особистих інтересів, не тямлячись для цих польськомовні, на яку польські імперіялісти, мов на гачок, до зняття шкірки стають з українського народу. Таких польськомовні українці знають, як вони лише в дусі, що стали на службу чи то польському чи російському імперіялістичному для особистих шкурних вигод, за обіцяння тимчасових "пайків", за золотий чи російський "паек", забаламучують свідомість трудящих

Українцям України Українська Земля, політа кровю лицарів-козаків та лицарів УПА ніколи цього не простить.

o - O - o

Дмитро Донцов

ЧОГО НАША ІСТОРІЯ НАС УЧИТЬ ?

...притягаючи до себе слабі і нерішучі елементи, слабнеш сам; ...ке можна доконати лише з вибраними людьми, готовими на все, повними ...омоги...Перед безоглядною волею цих людей, що не поробирають в засобах, що вміли йти до визначеної мети, замовкла вся опозиція, устав всякий против. Своєю безумною сміливістю й готовістю все поставити на карту, ...нули вони тих, які не знали, що таке ризико й з відразою сприймали, що ...их жадається не конверзацій/розговорів/, але послуху.

- Що значить:"вести за собою маси"?

Маршал Фош каже, що це значить "передавати виконавцям ідею, яка удуш...вляє провід". Він же ж відповідає на питання, хто може"вести маси"?так: ...вищ індивідуальність, яка прагне відповідальности". Цих головних пер...ов до опанування маси наша демократія не виявила. Як уже зазначено, бр...ракувало їй передовсім ясної ідеї, яку б могла передати масам. По друге: ...она зовсім не прагнула жодної відповідальности. Навпаки, завжди хотіла ...скинути її:одна партія на другу, а всі разом на "народ".

...Ні одна революція не відбулась що там, де не йшли впарі ...бов до своєї справи і велика ненависть до сили, яку треба було зборо...то цю ненависть гасить, той гасить рівночасно і любов до справи. І що ...ніякий шовинізм, але здорове відрухове почування кожньої індивідуальн...и гуртової одиниці, яка шанує себе і яка прагне жити. Бо шовинізм це ...ьшене поняття про власний нарід і глумливе, погірдливе відношення до ...ого. Ненависть до чужої влади не має в собі цих елементів, отже не має ...ічого спільного з шовинізмом. Вона є тільки конечною передумовою успі...національній боротьбі.

/уривки з статті"Болюча сіно...

П.К.

ПО ГОСПОДАРСТВІ СССР

Господарство кожної країни складається з десятків мільйонів ...ких функціонарів, що дуже чутливо реагують на всі заходи державної ...ди регулювати економічні взаємовідносини як внутрі, так і на зовні ...жави. В кожній країні мільйони продуцентів народньої господарки зм...ди змагаються з власної волі до особистого добробуту, незалежно від ...го чи існує там демократичний, чи тоталітарно диктаторський чи інш...який режим. Большевицький тоталітарний режим в СССР, що переводить ...го централізовану плянову господарку, обмежує до скрайніх меж спож...ня продукції населенням, грабує його, не гербуючи ніякими засобами, ...визискує населення до необмежених кордонів експлуатації.

Готуючись до захоплення цілого світу, большевицька Москва через ...ного імперіялізму поставила собі за ціль, коштами даремної кривавої ...праці десятків мільйонів власних підлеглих, досягти в найкоротший ч...величезної збройної потуги, накопичити необмежені резерви військових ...і інших матеріялів, щоб закінчивши приготування, негайно розпочати ...ну агресію на решту світу. Прилюдією до цієї, нової збройної агреси...на зовнішньому відтинку большевицького життя дипломатична агресивна ...війна, яку большевики розпочали зразу ж після закінчення другої світ...вої війни і посилили її в 1947/48 рр. На внутрішньому відтинку держ...ного життя СССР - гарячкова відбудова народнього господарства, осо...во відбудова і розбудова тяжкої індустрії та сільськ.господарства, ...соромне грабування у всіх продуцентів всієї виробничої продукції, по...ресування цілковито всього населення СССР через партійно-енкаведиськ...сито та примусово нормований розподіл господарських діб, які обмеж...споживання в користь збільшення військової продукції. Державне норм...вання споживання населенням необхідних життєвих продуктів досягло в СССР голодної норми. Прикладами такої голодної норми є жахливо-зни...денне життя кожного підсовєтського підлеглого цілими десятиріччями, ...скрайність жорстокости економічної большевицької політики сягнула

штучні голоди, які організували большевики на Україні в 1932-33 та в 1946 рр. Правда, організація червоним імперіялізмом штучного голоду на Україні, крім чисто економічних цілей, мала ще й ціль політичну. Московські кремлівські партійні червоні "царки" хотіли голодом задушити революційно-визвольну національну боротьбу України за своє незалежне державне існування. Але большевикам це не повелося. Особливо в 1946р. коли на стороні українського народу стоїть Українська Повстанча Армія і її політичний провід, підпільний уряд України - УГВР. Вони дали жорстоку відсіч большевицькому розбишацтву, закликали всіх українців допомагати голодуючим братам- українцям, захоплювали збіжеві магазини і склади і роздавали збіжжя населенню. Цим урятовано життя сотням тисяч голодуючих українців.

Стає цілком зрозуміло, що большевицька офіційна,легальна, примусова господарка голоду і злиднів, як протиреакцію со бі, викликала підпільну, дійснофункціонуючу народню стихійну господарку, яку не організовано веде сам нарід СССР підпільно. Це не є те підпільна державна організована господарка українського народу, яку веде УПА і УГВР для забезпечення своїх бойових і політичних акцій. Цю господарку не можна змішувати з стихійною нелегальною господаркою, яка існує в СССР в усіх її республіках. Населення СССР, рятуючи себе від неминучої загибелі, змушене було самопливом організувати підпільну господарку, яка не тільки з погляду большевицької законности, але і з погляду політичної економії є анормальна і протизаконна. Хоч з точки погляду гуманности, через жорстокість і диктатуру большевицького режиму, цю підпільну, стихійну господарку ще можна виправдати, але з погляду большевиків вона є для них антидержавна і контрреволюційна. Це не дивно, бо у большевиків і гуманність є теж контрреволюція.

Не маючи виглядів на поліпшення власного добробуту з боку держави, зберігаючи себе від необмеженого визиску та фізичного знищення, підсовєтські громадяни змушені доповнювати і задовільняти свої потреби і потреби родини за рахунок нелегальної господарки. Підпільний вироб продукції, в більшости методами кустарництва; нелегальна торгівля на т.зв. чорному ринку, а в звязку з цим необмежена спекуляція; додаткове постачання себе продуктами в нормах, вищих за установлені державою, шляхом використування "законних" операцій; намагання щонайменше витратити на працю енергії, з умовою одержати якнайбільше зарплатні; ведення приватного дрібного присадибного господарства і т.п. - все це характеризує, що в СССР підпільна господарка досить розвинена і функціонує на підставі рівноваги попиту і збуту продукції, з необмеженими спекулятивними цінами. І, незалежно від того, що совєтські державні буквально-карні органи в дуже жорстокий спосіб переслідують і карають за цю нелегальну господарку, але вона діє з меншою силою, як і офіційно- легальна, державне.

Постачання продукцією і товарами підпільної стихійної господарки СССР виконується за рахунок всіх тих джерел, які перераховані вже нами попередньо, але також і за рахунок тієї продукції, яку легально і законно продукує все господарство країни. Ця продукція поступає в підпілля шляхом утаювання продукції підчас перевезування її до споживача, притаювання продукції від контролі на виробництві, та зміни її якости безпосередньо при розподілі населенню. Це все досягається за рахунок підкупів, хеберів, подарунків і інших"услугових послуг людям, відповідальних за продукцію. Такий чином нелегальна стихійна господарка є наслідком тоталітарному в СССР і являється з одного боку додатковим засобом існування певної верстви населення, яка за рахунок спекуляції і незаконних махінацій забезпечує собі розкішний рівень життя. Цими незаконними махінаціями займаються не нечисленні підсовєтські маси населення, а відповідальні совєтські службовці, партбюрократи та енкаведівські поліцаї. З другого боку ця нелегальна господарка змушує також подивитись до останньої сторони чесного працюючого, який змушений в силу необхідности звертатися до послуг чорного ринку, щоб забезпечи-

ти себе скрайно необхідними для життя товарами/ взуття,одяг,харчові продукти /.Нелегальна господарка розкладає людей морально, збуджує в них інстинкти легкої наживи і егоістичної жадоби та призвичаює певні круги людей до легкого паразитно-розкішного життя.Вона є на руку большевицькій тоталітарній системі,бо допомогає посилювати розклад моральних підданих громадян державі яка веде цей розклад,щоб обезволити людей, безсловесно підкорити її собі і зробити з неї слухняне знаряддя у своїх руках.

Брак товарів першої потреби на ринках, збільшує на них попит, і все приводить до інфляції грошей.Щоб запобігти інфляції червона Москва в січні 1948 р. перевела обмін старої грошової валюти на нову, і цим обграбувала до центу все працююче населення СССР.

З усього,що тут сказано,висновок цілком ясний,а це,що большевицька господарка,яку компартмени проголошують як нову і соціяльно-справедливу по суті є не щобільше,як господарка окупаційно-грабіжницької політики суспроти поневолених большевизмом народів.

Господарське життя країни,повинно бути спрямоване на здобуття об'єктів зовнішної і внутрішної природи,з ціллю задовільнення всіх життєвих потреб суспільства держави, а не зокрема,безпосереднє задоволення одиниць чи груп. І проблеми правильної господарської діяльности країни не розв'яжуть ніякі тоталітарно-імперіялістичні системи,що надають перенство і вищість благобуття лише одній імперіялістичній силі,яка гнобить та поневолює инші нації,як додатковий економічно-сировинний комплекс,щоб за його рахунок розвивати велику імперіялістичну російську державу.

- о - О - о -

З ПІДПІЛЬНОГО ЖИТТЯ ПІСОВЕТСЬКОЇ МОЛОДІ УКРАЇНИ

/картина з заснування підпільної організації /

На початку 1933 року,коли на Україні голод набрав жахливих звірів,коли на вулицях Києва міліція щоденно забирала опухлих немощних по 350 - 400 душ,коли на кожному розі Києва опухлі селяни з простягнутою рукою лежали мертві, а призначені підводи забирали їх і вивозили до спільних могил,тоді студенти УІЛО /Український Інститут Лингвистичної Освіти /, Чечет,Самійленко, Русявський,Юхим Ма-ко,Василь П -й,Ів.К. і инші закладають підпільну українську студентську організацію.У Русявського зібралося 6 студентів на конспіративне засідання і детально обговорено плани праці організації.Після двох таких засідань вибирають нову трійку організації до якої увійшли :Чечет,Самійленко і Русявський.Вже в березні місяці вирішено закладати по інститутах не тільки Києва,але і инших міст,де існують учбові заклади, підпільні студентські осередки по принципу п'яток. Ці п'ятки/звена/ мусіли бути суворо конспіровані,тобто, -організатор знає всіх собою завербованих членів,але вони один другого не знають. Організатор п'яток доручував завдання кожному зокрема,щоб,коли хтось з п'ятки був заарештований,не знав більше нікого лише організатора.

На нарадах провідники детально обмінюються думками про соціяльний і державний лад в Україні в часах коли большевицька влада була ослаблена.Чечет пропонує розпочати сильну акцію і вирішено масово друкувати протисовєтські листівки.Це було доручено Самійленкові.Для кращої конспіративної роботи Самійленко переходить на Червоноармейську вулицю в помешкання-підвал.Він для безпеки,отримав 30 набоїв і обріз,а також студенний залізничий безкоштовний квиток Київ - Харків,через Полтаву,Лубни і Миргород.В цих містах проектувалося заложити п'ятки.Робота мала розвинутись зараз по закінченні шкільного учбового року.

Але всевидюще око ОГПУ вже слідкувало за цими молодими організаторами, і в другій половині червня 1933 р. цю організацію викрито. Заарештовують всіх учасників і провід.Після піврічного слідства в ОГПУ на Катеринівській вулиці і по слідчому корпусі на Лукіянівці отримують "Ісправітельних Трудових" концтаборів на Півночі.Палапенко отримує 10 років,Самійленко 5 ,Чечет отримав 3 роки.Доля Русявського невідома а Юхим Ма - ко /він був наймолодший/ збожеволів.З тої організації ніхто не остався в живих.

Звичайно ця організація не встигла розгорнути роботи.Важливе,що молоді студенти,не дивлячись на небезпеки,відважились в критичний і тяжкий час для нації підняти дух протесту проти тиранії і для цієї цілі створили організацію по ім'я української визвольної ідеї.

Це тільки один з фрагментів життя і боротьби української совєтської молоді за Самостійну Соборну Українську Державу.

Э.К.

УКРАЇНА В БОРОТЬБІ ЗА СВОБОДУ НАРОДІВ І ЛЮДИНИ
/ Ідеї та шляхи /

Факт, що СССР вийшов хвилевим переможцем із дотеперішніх дій останньої світової війни, зовсім не означає, що большевизм виправдав себе з погляду прогресу людства, себто народів та людини, як світогляльова, соціяльно-економічна та політична доктрина. Змістом та метою життя народів та людини не є сама боротьба клас та перемога однієї з них, не є лише сама матеріяльне існовання, але й не є безглуздне пьяотання та взаїмна різня народів, не є боротьба для боротьби, а є змаг за існовання, за самоутвердження у світі народів-спільнот та людини, за її ріст і перемогу означених національних вартостей, безперервне прагнення людини на вершина та нація народу, як психоіяічної формації, у власній, суверенній, від нікого незалежній, державі, - здійснення соціяльної справедливости внутрі власного народу й заспокоєння всіх потреб народніх мас.

Історичний процес має свій глузд. В основній тенденції його лежить прогрес людства, тобто народів та людини. Чим блище означена політична і соціяльна концепція іде на зустріч йому, тим більше дальших має дальший нарід, як її носій і герольд, на перемогу власну і на перше місце в народів вольному колі. Коли національний егоїзм означеного народу утотожниться з повнізмом та варварським імперіялізмом, що вогнем і мечем нівечить пляхотний змаг до свободи инших народів і знає єдино власний шкурний інтерес, то яке б не було напруження його волі до перемоги, як би він не був окутаний без решти сліпим фанатизмом та вірою в перемогу і, врешті, як би не був він озброєний в наймодерніші засоби техніки, - програти він скорше чи пізніше мусить по історичній закономірності. Бо його прагнення і заміри є протиріччаві прогресові людства, якого основною догматичною ідеєю є: свобода людини та свобода народів, а не повернення в добу темної реакції середньовічних інквізицій.

Не має свободи людини без свободи народу. І немає свободи народу без свободи людини. Гітлерівська Німеччина програла, і вона не могла не програти, бо намагалась повернути людство до середньовіччя, темної реакції. Така є закономірність історична і її не змінити. Коли це так, а це безперечно так, то й яка доля жде комуняча і большевицьку Росію, не важко відгадати. Не важно що бачимо хвилевий тріюм кремлівських вандалів, а важне те, яка остаточно жде судьба модерних Джінгісханів і Аттил, себто системи, що насиллям тримає поневолені народи та кожну людину в нестерпному ярмі. Це не правда, що реакціяльні поневолені народи брехня, що остаточно перед правом тріюмфує сила, що неправда і насилля перемо-жуть історичну справедливість. Те, що держить поневолений народ незлемним у його невпинному змагу, це в однаковій мірі його воля жити й перемогти, його національна гідність та гордість, особисті часть його членів як людей, та прагнення жити по людськи у всякому духовому, матеріяльному і фізичному відношенні, як і в обличчі жахливої техніяції /танків, літаків, атомної бомби / та фізичної кількісної переваги ворога - непохитна віра в остаточну перемогу таки правди і справедливости над брутальною силою, кнібальськими насиллями Соловок, Сибіру, Катину, Дивниці, Освєнціма, Сикставезну, чи Дахав. Гніт, неволя і сваволя, топтання найфундаментальніших гідностей людини і цілих народів, є основними і єдиними силами, на яких тримається диспотична СССР. Поневолені народи вже стали до боротьби з цією вандалівською репресивною системою. Віра в справедливість цієї боротьби, віра в її перемогу, яка забезпечить національну і соціяльну волю кожному народові, забезпечить людське життя кожній людині, повний розвиток природних її здібностей, є сильніше від наймодерніної техніки, на яку спирається большевизм.

Ті теоретики які пробують і досі проповідувати серед поневолених народів культ брутальної сили, як вирішального чинника для перемоги, шкодять йому. Хай призадумуються вони спершу над тим, яка чого ворог волить оскарлям бомбовозів та танкових бриґадах вигадують в часть його присутність на землі поневоленого народу? Не дарма ж він заставляє лінти свої окупаційні та гестапівські суди, для яких єдиним правом може бути. Суть тієї справи лежить не в прибільшених індивідуальних т.зв. надужаттях влади, а в вимасно сконструйованій системі насилля, метою якої є вбити не тільки почуття всякої людської гідности українського народу але окремо безпаньбитим і достотрвальним - та без решту - стоєтьмічним безправєм і насильством раз на завжди вибити з душі народу й людини віру в те, що взагалі що існує яке буде добро, правда і справедливість в цьому світі лише й злодіїв, мордів і розбоїв, кнібальства і чистилища.

Велика козацька революція, велика французька революція, російська, українська національно-соціяльна революція в 1917 рр. мали в своїй основі гін за великою правдою, тому вони перемогли справедливість і людське життя у своїй власній державі.

Наша козаччина і Хмельниччина символізують оцю боротьбу за свободу
ду, за Українську Державу, за соціяльно-справедливу Україну, "без хлоп
пана". Українська "Січ" - це був колись в кромішній темряві усієї Ев
па єдиний горіючий смолоскип волі. Укр[illegible] козацтво визволяло з
рецької чи татарської неволі" братів "християн", всіх, хто був "невільн
не тільки українців. Чинило воно це в імя української ідеї, українськ
правди, якої перемога означає нині суверенну свободу України і всіх
лів гноблених спільним ворогом. Воно було творцем і носієм оцеї ук
ської правди, по волю України несла, де гідність людини була пановав
куди теж з далеких країн Европи йшли козакувати, то значить, вольно
тей зажити та за них боротися, і, як треба, гинути, визволяючи брат
турецької неволі. І так наша Січ стала безстрашним захистником і фор
цею, що боронила культуру перед навалою дикої сили варварів. Що було
сьогодні з Европою, коли б не було Княжої чи Козацької України? Як ко
Січі, так сьогодні та сама роля припала новітньому горольдові та осто
прогресу, культури і свободи - УПА. У тій нашій новій Січі в УПА, порт
українських борців, за спільну свободу, борються плече об плече бойові
стини майже всіх поневолених большевиками народів. Бо УПА - це україн
авангард великої революції народів, революції, що гряде. І як за козац
ких та гетьманських часів український народ був непохитним борцем за
ідеї свободи так і 1917 р. першими підняли прапор Революції українськ
ями волинського полку.

Велика Революція Народів гряде під основними гаслами: За сво
ду народів: за свободу людини; за людину "сотворену на образ і подоб
Боже", якої гідність доптати, значить чинити святотацтво; а народ, який
мусить повнотою і всіми своїми добрами матріяльними й духовими пов
ю розпоряджати у свою власну користь і на засадах, які найкраще спри
ють добробутові і культурному розвиткові широких народних мас, - за
ічну мораль та героїчну гуманність, як б[illegible]и взаємновідносин між людьм
та свободолюбними народами, пронизаний символом боротьби за ідеї свобо
і в обличчі жахливої смерти кидав визов гнобителям та творив божеськ
незламність своїх Байд.

Ніде правди діти, хоч війна буцімто закінчилася, - ввесь сві
відчуває пустку; ні одної проблеми ні в соціяльній, ні національно-по
тичній ні культурній царині вона не розв'язала. Людство, народи та лю
ждуть чогось величнього і градіозного, що заспокоїло б їх волю і праг
ня. Ті величезні жертви життя, море крови та руїни, що їх принесено м
хові війни, не співмірні з досягненнями дотеперішньої стадії війни -
громом одного канібальського імперіялізму. Ще остався другий людожер
варварський большевизм та ще не зреалізована позитивна програма пер
дови світу, передумовою якої є руїна СССР. Обрисів нового світу що т
би абсолютний прогрес в історичному процесі, покищо не видно у сильн
світу цього. Не зважаючи на це, що міліони людських існовань загину
в цій страшній війні з надією, що ціною їх жертв буде досягнено щось
велике й нове, ми живемо дальше на переломі епох.

В обличчі Заходу і Сходу нашій революції належить окреме з
ння. Ця революція поневолених большевиками народів, має дати відповід
на ті питання, по їх розв'язки давно виждає втомлене людство. Як вон
дивно, чи не багатомовним є ствердженням такого факту. В останному
рі імперіялізмів ні один з них не врахував оцеї могутної сили, що є
повстанчо-партизанськими арміями. Ніхто з них і не думав, що в добі т
ків і літаків, неймовірної механізації, таку величезну ролю може відт
при вирішенні остаточної перемоги нераз зовсім недостатньо озброєн
слабо технічно вишколений народ. Українська Повстанча Армія /УПА/ зм
чила, як виглядає справжня тотальна війна, в якій жінки й діти, стар
немощні приймають активну участь у безпосередній боротьбі. А повела
народ як речник боротьби за національні і соціяльні права народу і
ни. Тільки революція поневолених большевиками народів, кардинально
нить дотеперішню політичну карту світу. А на руїнах СССР - повста
нові держави, а між ними і Українська Самостійна Соборна Держава, Дер
ва 50-міліонового народу.

o - O - o

На Сході Европи не може бути миру без Самостійної Укр
ни. А трвкий мир у світі неможливий доти, доки не буде зн
щена тюрма народів СССР, доки повністю не буде здійснений
ніп самовизначення народів!

— O O — O —

Геть большевицьку диктатуру над Европою!
Хай живуть самостійні національні держави усіх народів!

НА ПОЧАТКУ НОВОГО ЕТАПУ

З закінченням другої світової війни, у якій як здавалося, крім СССР, здобули перемогу також і західні аліянти, а особливо США, Англія і Франція, світ покладав надію, по нарешті потій кровавій сумятосі, бажає довготривалий мир і порядок, забезпечений переможцями над кривдівельством гітлерівської Німеччини. До таких "мирових" і "демократичних" переможців зараховувалась також і СССР. На думку політиків, цей довготривалий і заповнений мир мусів би опиратися на міцну і безвастережну співпрацю з СССР, хоч би навіть коштом певних уступків в користь східнього партнера, щоб тим способом здобути в нього довіря до західних аліянтів. Але такі сподівання і прагнення політиків Заходу були зразу марними і безнадійними. Тут пригадуються слова предбачення Проводу ОУН, що ще в 1943 р. заявив, що " під широм оборони батьківщини, опираючись на сальяно-більство і псевдореволюційну фразеологію, напрямні московського імперіялізму здійснюватимуться опановуванням в першу чергу Европи, а в дальнішому і всім світом".

Що так в дійсності є, то треба було кілька років "практики" поб недавно ще вільні народи Европи, а в меншій мірі народи західнього світу, переконалися, з чим іде в людство большевизм і які його дійсні цілі. Кожну нагоду, яку нараз в досить наївний спосіб, давали західні аліянти для дружної співпраці большевиками, Кремль використував і використує на поширення своїх впливів не тільки вже в Европі, але і в Америці, Азії та инших частинах глобу.

Особливо цілий ряд різних політичних процесів в державах-сателітах, до не рідко сулять духових провідників протигітлерівського спротиву, характеризують розгромлення большевиками всіх решток тої волі що може остати по "визволенню", "братнім руским народом". На шибеницях, у вязницях, " концтаборах опинилися провідники "опозиції", а залізні обійми поліційного терору окаждуистів сателітних урядів, підкоряють політичне, релігійне, культурне й господарське життя безпосередньо імперіялістичному червоному Кремлеві. Вживаючи цим разом тактики відокремлення від "капіталістичного світу" Кремль відгородив залізною заслоною від "шкідливого впливу західних імперіялістів" не тільки свої давно окуповані терени, але також своїх сателітів псевдо-держав.

Такі зовсім ясні агресивні змагання Москви, поширити якнайдалі свої комуністичні похідні колони на теренах західних аліянтів, та через них вести підривну протидержавну роботу в цих країнах, викликувати боротьбу клас, невдоволення та бунти проти урядів, щоб тим самим за посередництвом місцевих комуністів здобувати нові терени для остаточної розгри за опановування світу, - змусили нарешті і Захід подумати над своєю обороною та змонтованням Західнього Блоку. Це змусило рівнож і частину більш тверезих західніх політиків розпочати рішучі заходи в протиставленні большевицьких акцій шантажу/Берлін/ з одної сторони, і підготовлені західньої опінії до евентуальних збройних конфліктів - з другої сторони. Але все ж таки, не мала частина західнього світу, що досі не примирилася з існуванням фактів якими їх так щедро обдаровують большевицькі псевдодемократи. Стараючись уникнути, навіть думок, про можливий збройний конфлікт з СССР, що тільки зброя може протверезити диктаторів Кремля; ця частина шукає виходу в іллюзіях сподівань, що врешті совєтська Росія зверне зі свойого імперіялістичного шляху і шляхом внутрішної еволюції змінить свій тоталітарний режим. Звідти і повстають чутки про внутрішнє тертя між кремлівською кліковою, про "уступки" та готовість Сталіна на "шару" співпраці з Заходом і т.п.

Але всі ті рухи, та дипльоматична гра Сталіна, практично розраховані не на що інше як на "благородні" елементи в отих світової опінії, щоб під їх плащиком заховати свої дійсні заміри і далі продовжувати свою агресивну політику.

Однак протиріччя між Сходом і Заходом, вже настільки загострилися, що сьогоднішня "війна, дипльоматична "війна, нагадує нам останні роки перед другою світовою війною. Тому то, щирий частійше чуємо питання, навіть дуже поважних політиків, що війна може вибухнути навіть цього року. Чи так, чи ні - покажуть майбутнє, але факт є фактом, що навіть у звичайної пересічної людини не має сумніву про неминучість збільшуючогося конфлікту, особливо між СССР і США.

Сьогодні вже не стоїть питанням, коли і де ця війна розпочнеться, бо дійсності нікого миру не має, війна ведеться в Греції, Китаї, Палестині, Індонезії і т.д. Це перші наслідки дальшої поширеної совєтської імперіялістичної агресії, яка шукає підбурювання і насильства проложує собі шлях до остаточної розгри за опанування цілого світу. І на теренах, на яких вже сьогодні ведуться бої, так і на теренах на яких ще розграється трагедія Китаю, та Греції, можна бачити

повітальні за розлив крови, насильства, замішання, нужду і терор. Большевики не бажають собі скорої відбудови знищеної повоєнної Европи, вони хотять використати вперше чергу недокрівя господарського стану країн, що сьогодні змушені для відбудови і піднесення власної господарки шукати помочі в других. В цьому хаосі господарського і фінансового положення, большевики находять відповідний грунт серед невдоволеного ким станом робітничих і селянських шарів; попирювати свої комуністичні гасла, а в дальшому - в"обороні працюючих" -штрайками, розрухами і т.д. підривати спроможність відбудови держав західньої Европи. Такий спосіб утруднює державам Заходу /Франція, Італія і т.д./, боротися з совєтськими комуністичними похідними колонами, що стремлять невідклично, всюди там, де тільки їм може вдатися, зробити державний переворот та встановити комуністичний уряд. З такою язвою комуністичною боротьбу до сьогодні грецький народ, тоді коли жертвою цеї язви вже ложить на склоні пропасті Китай.

Та особливо війна не перервалась в підсовєтських країнах. Їх новгнутого спротиву проти насилля і безправ'я висунулась сьогодні Україна. Вона воює проти імперіялістичної Москви за своє визволення з "обіймів старшого московського брата", щоб стати дійсним господарем на своїй землі. Українська Повстанча Армія, це вже сьогодні жандарна армія борців за кривди народу що їх терпить від московських загарбників, за свободу і людські права кожного народу уярмленого большевиками. Речником визволення на землях України, остала до сьогодні ким не замінна Організація Українських Націоналістів, що своїми кадрами революціонерів, організує і веде український нарід до вирішального змагу за УССД. Революційно-визвольний Провід України - УГВР, с руков що фатальні помилки доконані соціялістами в 1917-20 рр що у сліді принесла поневолення України, вже не повторяться. Бо сьогодні визвольну боротьбою українського народу, не керують ті, що вдаються "автономією" чи "федерацією" з російськими соціялістами, ані що хотять "виплакати, або вижебрати" вільну Україну, але ці, що з здійснення української держави вложили зміст, ціль життя і існовання цілого українського народу. Вірять в його силу і призначення.

Воюча Україна поставила перед українською еміграцією дуже важливі, хоч важкі завдання. Для нас, українців, ніхто ніякої допомоги в нашій визвольній боротьбі не давав і не дасть. Так було і так буде, бо льні" помагають тільки тим, що виявляють власні життєві здібності, силу, витривалість, а що найсоні нійше- волю жити власним самостійним життям. І це узасаднює нашу визвольну концепцію, в яку ми вкладаємо наші власні сили, як передумову до здобуття УССД. Ми не вважаємо зовнішну війну своєю головною ставкою, існуючий стан на підкорених совєтами землях України, вимагає вже сьогодні цю боротьбу вести, щоб боронити український нарід перед нещадним терором й винущуванням його як нації. Це боротьба за фізичне і національне існовання народу. Тому то революційно-визвольну боротьбу за УССД переводимо і будемо переводити незалежно від того, - чи буде війна в близькому чи пізнішому часі.

Допомогу краєві в його боротьбі, українська еміграція зобов'язана давати постійно, на всіх відтинках свого життя і діяльности. В обличчі світових подій, що зближаються з кожним днем, українська еміграція не може обмежитися до пасивного вичікування, занимаючись тим своїми сірими еміграційними буднями і їх вимогами. Тут треба чи треба свідомості і почуття відповідальности, за сповнення цего післяниництва, якими нас зобов'язала сьогодні воююча Україна. Українська еміграції не гетто, що повстає в такій чи иншій країні перебування більшої чи меншої частини нашої еміграції, мусить бути ліквідоване вже в самім його зародку. Для нас не є рішаючим чинником терен перебування, де ми будували б своєрідну "двінницю" з якої дивилися б по своєму на загальні українські справи. Для нас передовсім існують, оті причини, що змусили нас шукати притулку поза Україною; але серед таких самих незносних обставин для нас, остали наші батьки, брати, близькі і далекі рідні, остався цілий український нарід - і про це, власне ми не сміємо, не маємо права, забувати. Вони чекають на нашу поміч, яку вбачають в українській еміграції, як у людей вільних які мають всі можливості, щоб домагатися перед світом за привернення тих свобід і волі, які лягли в основу Хартії ОН. Вони чекають від нас моральної і матеріяльної помочі, активности і чинів, щоб спільними силами, - український нарід в краю, - і українська еміграція за кордоном- виборотя основну ціль нас всіх : Українську Самостійну Соборну Державу.

. . . . . .

Наша сила - в нашому народові!
Наша сила - в нашій великій, непримиренній революційній Ідеї Свободи!

ДОКУМЕНТИ БОРОТЬБИ В УКРАЇНІ

/ ПЕРЕДРУК З КРАЄВИХ МАТЕРІЯЛІВ /

- Слава Україні -

ПОВІДОМЛЕННЯ

Про смерть славної памяті

ДРУГА ЯКОВА

БУСЛА-КИЙВСЬКОГО

в дні 15. вересня 1945 року,

в селі Бишки

Козівського р-ну, Тернопільської області.

Провід Організації Українських Націоналістів і Головне Командування Української Повстанської Армії з найглибшим сумом сповіщають революціонерів, повстанців і ввесь український народ, що дня 15.IX. 1945 р. у селі Бишки, Козівського р-ну, Тернопільської області, полягає геройською смертю в бою з бандою енкаведівських опричників - Член проводу Організації Українських Націоналістів Славної Памяті друг Я К І В Б У С Л А /Київський, Галина/.

З бойових лав української революції ворожі кулі вирвали Великого і вірного сина українського народу, видатного політичного керівника, визначного теоретика-ідеолога революційного руху, знаменитого публіциста і пропагандиста революційних ідей, великого учителя революційних кадрів.

Життя і діяльність друга В У С Л А - К И Ї В С Ь К О Г О тісно повязані з національним і революційним відродженням долині і полісся в останніх десятиріччях. Один із перших піонерів-організаторів революційного руху на Волині. За революційну діяльність довелося йому зазнати всіх жорстокостей і переслідувань польських окупантів, багато разів арештовано поліцією, і врешті засуджений на 12 років важкої тюрми.

В 1939 р. друг В У С Л А - К И Ї В виходить на волю і зараз же з повною енергією і самовідданістю приступає до дальшої революційної боротьби. Працює співробітником політично-пропагандивного Середку при Проводі ОУН. Бере активну участь у підготовці і переведенні II. Великого збору ОУН в 1941 р.

В час німецької окупації 1941-44 рр. друг Я К І В В У С Л А є керівником політично-пропагандивного Середку на Волині. На цьому відповідальному пості з особливою силою і енергією проявилися його великі здібності і непересічний талант глибокого вченого.

Бурний повстанчий підйом широких мас долині і Полісся проти німецьких загарбників у 1943-44 рр., це вислід його палкого революційного слова. Друг В У С Л А Я К І В С Ь К И Й є його надхненником, його духовним батьком. Своєю невтомною працею він виховав, виростив і озброїв політично чисельні лави революційних кадрів і повстанчих загонів та багатьох з групи навіть видвигнув у командні керівні пости.

За свої видатні керівні здібності у місяці липні 1943 р. на III. Надзвичайному збори ОУН був кооптований у члени Проводу ОУН. Власти-

вий йому революційний розмах, глибина і якість політичної думки ко
нштовхували його на нові шляхи розгортування революційного полум
за його ініціятивою осінню 1943-го р., скликано першу конференцію
неволених народів, як азербайджанський, грузинський, узбекський і
ті зїзди. У найкритичніші моменти перевалу фронтів по Ю.У.С., зимо
весною 1944 р. друг Роман Шухевич як заступник провідника Організаці
на Ю.У.С. і заступник командира УПА-Північ безпосередньо керує цілим
всіх справ.

Прихід нових большевицьких окупантів зустріла Організація
УПА під керівництвом Романа-Шухевича - нещадною боротьбою, що не
рущою славою вкрила бойові лави повстанських відділів. У новій під
большевицькій політичній обстановці друг Роман Шухевич відверто висуває
нові ідеї революційної боротьби проти СССР і взагалі імперіялістичної
системи в цілому.

Повний творчої снаги, великих задумів і плянів відійшов від
нас друг Роман Шухевич назавжди. Та память про Нього - Великого Учителя
і безкомпромісового революціонера вічно житиме у наших серцях, у серцях
всього українського народу.

Його нові революційні ідеї, його фанатична віра в торжество
нашої справедливої справи, віра в сили української революції і укра
їнського народу, запалюватимуть наші серця на дальші чергові бої аж
до остаточної побіди.

Його величний характер, невтомна, плодотворна діяльність і фа
натично-пристрасна відданість ідеї визволення українського народу ста
нуть вічним прикладом для сьогоднішніх й прийдешніх поколінь.

Невтомна, самовіддана і безпощадна боротьба членів Організа
ції, повстанців і всього українського народу проти большевицьких
убивць і катів буде найбільшою пімстою і найкращим памятником
дорогому другові Романові-Шухевичу, що віддав усі сили свого видат
ного розуму, увесь вогонь свого благородного серця, своє життя слу
жінню українському народові, ВЕЛИКІЙ СПРАВІ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

СЛАВА ЙОГО СВІТЛІЙ ПАМЯТІ!
СЛАВА ГЕРОЇВІ УКРАЇНСЬКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ!

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ПОЛЬОВЕ КОМАНДУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПОВСТАНСЬКОЇ АРМІЇ

o - o - o - O - o - o - o

ВОЛЯ НАРОДАМ І ЛЮДЯМ! СМЕРТЬ ТИРАНІЇ!

ТРИДЦЯТЬ ЛІТ БОЛЬШЕВИЦЬКОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Українські Народе! Тридцять літ большевицького панування в Україні позначено кров'ю, руїною, розстрілами, голодом і нищенням всього, що має український національний характер.

Тридцять літ стара большевицька гієна - Сталін, зі своїми найближчими "соратниками", молотовими, берієвими, хрущовими та другими наживаються на українській крові та багатствах України.

На совісті цих "старших братів" - обер-катів України, є міліони жертв українського народу. На їхній совісті українські селяни, робітники, інтелігенти:

на ж совісті українські революціонери-націоналісти: Сергій Ефремов голова Спілки визволення України /СВУ/, і членів СВУ - українські діячі, письменники, учителі, науковці, як: Чехівський, Дурдукевич, Ермайзе, Ніковський, Старицька-Черняхівська і др.;

розстріляна українська молодь - члени Спілки української молоді /СУМ/;

члени українського Національного центру: Чечіль, Голубович, Мазепинський, Гнатюк і др.;

заслання і смерть проф. М.Грушевського, Андрія Річицького, проф. Чижевського, Доцого і др.

На їх совісті українські комуністи-патріоти, члени ВКП/б/: Олександер Шумський, Микола Скрипник, український письменник Микола Хвильовий, економіст Волобуєв і др.

На їх совісті насильна колективізація в Україні в 1928-33 рр. і знищення тисяч сільських господарств та запровадження в Україні сталінсько-колгоспної кріпаччини.

На їх совісті сотні тисяч українських революціонерів - членів СУН і УПА.

На їх совісті теперішній голод в Україні та області, які кожного дня пожирає голодна смерть.

Тридцять літ Сталін зі своєю кліковою розгулює по Україні, тридцять літ Україною керують большевицькі сатрапи, змінюючи її в колонію російсько-большевицької імперії.

В е с ь у к р а ї н с ь к и й н а р о д, в с і у к р а ї н с ь к і п а т р і о т и м у с я т ь п а м я т а т и, щ о б о л ь ш е в и з м н е с е в У к р а ї н у н а ц і о н а л ь н е п о н е в о л е н н я т а е к с п л у а т а ц і ю, н е с е р у ї н у, с м е р т ь і г о л о д. І т о м у н е щ а д н а б о р о т ь б а з б о л ь ш е в и з м о м - ц е п е р ш е з а в д а н н я у к р а ї н с ь к о г о н а р о д у, б о т і л ь к и з н и щ е н н я б о л ь ш е в и ц ь к о г о л а д у п р и н е с е в и з в о л е н н я У к р а ї н и.

Тому всі на боротьбу з російсько-большевицьким загарбником!

Тому всі на шлях української Національної революції!

ХАЙ ЖИВЕ НАЦІОНАЛЬНА ВИЗВОЛЬНА РЕВОЛЮЦІЯ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ!

ГЕТЬ РОСІЙСЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКІ ЗАГАРБНИКИ З УКРАЇНИ!

ХАЙ ЖИВЕ УКРАЇНСЬКА САМОСТІЙНА СОБОРНА ДЕРЖАВА!

Липень, 1947 р.

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ.

/в друкарні імени Олени Сверчук./

За Українську Самостійну Соборну Державу !

Воля народам !
Воля людині !

КАГАНОВИЧ ЗНОВУ В УКРАЇНІ ....

Інформаційне повідомлення про Пленум ЦК КП/б/У, що відбувся 3.3.1947 р. повідомляє: " Пленум ЦК КП/б/У вибрав першим секретарем ЦК КП/б/У тов. Кагановича Лазаря Мойсейовича. Секретарем ЦК КП/б/У по сільському господарству і заготовкам вибраний тов. Патоличев М. Семенович ... "

Це повідомлення має особливе значення для українського народу. Сталін на Україну вислав двох своїх найближчих "соратників",не випадково, але по плану.

Наперід познайомимося з цими новими секретарями ЦК КП/б/У і сьогодні фактичними керівниками УССР.

Каганович Л.М. - уродженець 1893 р., по національності єврей старий член ВКП/б/, один з найближчих спільників Сталіна, його тесть. Виконував найважливіші пости в партії і державі. Сьогодні секретар ЦК КП/б/У, член Політбюро ЦК ВКП/б/, заступник голови радянському СССР, під час війни член комітету оборони ССС Р і др.

Україна вже знає Кагановича з його діяльності ще в 1918-20 рр. Тоді Каганович виконував в Україні спеціяльні доручення большевиків і був одним з керівників боротьби проти української держави. В 1926-33 рр. був першим секретарем ЦК КП/б/У.

Каганович знаний зі своєї жорстокості, безоглядності, типового єврейського садизму. На його совісті не сотки, але тисячі українського народу. Одних винищував при помочі ЧК і ГПУ, других при помочі засланя, третіх при помочі голоду. Це типовий сталінський оберкат України. На його совісті українські селяни, робітники, інтелігенти, на його совісті українські революціонери-націоналісти, на його совісті і українські комуністи-патріоти. Всіх хто був, і навіть думав бути ворогом Сталіна і його кліки, нищив, вбивав, морив голодом, засилав.

На його совісті Сергій Єфремов - Голова Союзу Визволення України /СВУ/ і члени СВУ - українські діячі, письменники, учителі, науковці, як: Чехівський, Дурдуківський, Германзе, Ніковський, Старицька-Черняхівська і др. На його совісті розстріляна українська молодь - члени Спілки Української Молоді /СУМ/. На його совісті члени Українського Національного Центру: Чечіль, Голубович, Лизанівський, Грицай, Коссак і др. На його совісті члени УВК, як: М.Яворський, Сверський, Коник, Максимович, Петренко і др. Він спричинився до заслання і смерти М.Грушевського і українських науковців, як: Андрія Річицького, проф. Кримського, проф. Воблого і др.

Мають з ним свої рахунки українські комуністи, члени ВКП/б/, яким він пришив націоналізм. "Розкрив" він Олександра Шумського - наркома освіти УССР, якого розстріляно 1932 р. Він вів боротьбу зі старим Скрипником Миколою, старим українським большевиком, якому закинув націоналізм. Скрипник під впливом його "опіки" застрілився в 1933 р. На совісті Кагановича і український письменник, комуніст М.Хвильовий, якого Каганович переслідував, як Хвильовий застрілився в 1933 р. На совісті Кагановича комуніст-економіст Волобуєв, розстріляний 1933 р. і багато письменників - українських комуністів.

Панування Кагановича в Україні припадає на час насильної колективізації України 1928-33 рр. Це він знищив тисячі індивідуальних господарств і запровадив в Україні сталінську кріпаччину - колективізм.

Треба памятати, що великий голод, який охопив Україну в 1932-33 рр., це також діло катівської душі й кровожадности Кагановича. Каганович згер в тих роках з України все можливе збіжжя, частинно його вислано закордон, частинно в Росію, а частина його згнила у злепобудованих елеваторах. І ця робота Кагановича оплатилась большевикам. В Україні з голоду згинуло 5 мил.чоловік, ворожих большевикам.

Кровю, руїною, голодом і нищенням позначив Каганович свої сліди в Україні. Прибув в Україну в 1926 р., коли вона відживала національно і економічно по громадянській війні, а від"їхав у 1933 р., оставивши за собою; руїну, смерть, пожарища. За свою бандитську роботу Сталін відзначив свого друга. Кагановича відзначено орденами, став міністром шляхів СССР, членом Політбюро, а опісля заступником голови ради наркому СССР.

Сьогодні Каганович знову в Україні. Ця стара большевицька гієна знову схоче наживатись на українській крові і багатствах України. Скоро почуємо її кровожадний і грабіжницький розгул.

ПАТОЛІЧЄВ М.С. - по національності росіянин, секретар ЦК КП/б/У, член керівних організацій і комітетів большевиків. Назначений секретарем ЦК КП/б/У по господарці і заготовкам. Цей пост дуже виразно характеризує цього товариша. Він приїхав в Україну грабити, чи то "заготовляти", висловлюючись по-большевицьки. Він також своєю роботою здобуде собі "почесне місце в історії українського народу".

На основі останніх змін ЦК КП/б/У, треба ствердити, що в УССР буде дальше проводитись русифікаційна і експлуатаційна політика. На чолі ЦК КП/б/У не поставлено українського комуніста, але сорея Кагановича. Йому то помочі прибув ще "старший брат" Патоличев, а Коротченко - українця, який був до цього часу другим секретарем ЦК КП/б/У і виступав в її імені, відсунено на секретаря промисловости. Не будуть рішати про Україну секретарі ЦК КП/б/У українці Литвин і Коротченко; всіх цих хахлів держати буде за мерзу сталінський генерал-п

бернатор Кагановичу в хліб і багатства для Росії грабіжник Потоличев.

Що означають ці персональні зміни в керівництві КП/б/У? Яка їх ціль?

В письмі до Сталіна від 3.3.47. Пленум ЦК КП/б/У пише: "З великою подякою ми приймаємо ... поміч по посиленні керівництва партійною радянською роботою в Україні". А дальше КП/б/У обіцяв Сталінові положити всіх сил "для відновлення бувшої слави України, найбільшої житниці Радянського Союзу, для найскоршого здійснення плану післявоєнної сталінської пятирічки".

Висновки ясні. Каганович приїхав в Україну, "об"посилити керівництво партійною і радянською роботою", т.зн. скріпити терор в Україні і вернути Україні славу житниці СССР, т.зн. це основніше й більш тяжково грабіжти її. Ще і метою приїзду Кагановича на Україну.

Дотепер керівником російсько-большевицького поневолення і грабежі України був росіянин Хрущов. Він проводив сталінську політику в Україні 10 років від 1930-47 рр. Хрущов безперечно не крадій під Кагановича. Він також виконував і перевиконував плани большевицької кліки в Україні. не можна йому закинути браку большевицької наполегливости. Його совість також сплямлена кровю українських патріотів, яких він у 1937-38 рр. казав масово перестріляти чи масово вислати на заслання. Про цю роботу Хрущова свідчить м.ін. велика братня могила українських патріотів у Вінниці, розкрита в 1943 р. Але Хрущову не вдалось знищити самостійницьких і визвольних стремлінь українського народу. В час війни український народ знову станув до боротьби за своє визволення. В Україні посилилась революційно-визвольна боротьба під керівництвом ОУН, повстала УПА і другі визвольні організації. Українська еліта - радянські письменники, науковці, поети, художники стали також на шлях цієї боротьби за самостійність України. Ідея визволення України зєднала всіх патріотів комуністичного і некомуністичного світогляду. Це ствердив / своїх постановах ЦКВКП/б/ ,це мусів потвердити і ЦК КП/б/У.

До боротьби з українською революцією станула вся большевицька кліка. Військ, міліція вели боротьбу з українським визвольним підпільним рухом, а ЦК КП/б/У у своїх постановах з літ і останньо 1946р ствердив існування українського націоналізму і літератури, історії, поезії, письменства, драматургії, мистецтва й осуди "його авторів". Тема самостійности України, героїзму України, патріотизму України, тема України, Дніпра, степу українського, сонця українського, тема славного минулого України стала улюбленою і основною в творах української радянської еліти. З творів української радянської інтелектуальної еліти повіяло революцією, націоналізмом. Замість писати літератури на честь Сталіна, большевизму і російського народу, українські мистці частіше й наполегливіше звертались до питань з життя й історії свого народу. Цього не побачив, а може і узнав за зрадницьке ЦК КП/б/У і тому російсько-большевицьке раскіт впарили на сполох. Це не побачив Хрущов і тому вислано Кагановича, щоб сильніше пробрати Україну, а Хрущова поставлено на тості голови міністрів УССР.

Каганович на старості віт ще раз погулять в Україні. Його кровожадну натуру і чекістську руку почують ще раз на своїй шкірі і діти український народ. Йому до помочі стануть: Хрущов - голова ради міністрів "української держави" і Потоличев - секретар по грабежі при ЦК КП/б/У. Тим цієї грабіжницької "спецтройки" вкриє все національне, культурне, господарське, громадське життя України.

Українська інтелігенція буде закушуєна до робського служіння большевицькій тріці і російській решті, під ярмом потяжка "старшому братові".

Українське робітництво своїх потов і другої статистики ще кулетенає жиростями і зосталчуватиме кривди російсько-большевицького класу.

Українське селянство колгоспне й старостівське буде позбавлене хліба і землі, буде експлуатоване на українській, але не своїй землі.

Український народ у своїй "радянській державі" тільки на більшого поневолення і експлуатації, буде ще сильніше русифікований і пони-

чений цією тройкою російсько-большевицького імперіялізму.

В часі війни окупаційний режим мав спосіб мати в покорстві своєї долі. Большевицькі війни, боячись, щоб Україна не усамостійнилися, можливо згоджувались на це, а навіть почали залицятись до України. Большевицька банда в часі війни багато горлала про величість українського народу, про його героїзм, про його мужність, про його патріотизм. Творено українські фронти, нагороджувано українських офіцерів і діячів орденами. Створено наркомат закордонних справ і оборони України і др. Це було потрібне большевицькій зграї на це, щоб держати Україну в большевицькому союзі, щоб українські патріоти боролись на фронтах, в партизанських загонах проти фашизму, щоб український хліб і багатства України йшли на скріплення большевицької держави, що трималась в основах. Та після війни обставини змінилися. Україну потрактовано знову як кольонію. В Україні викрито націоналістів а українським радянським патріотам пришито зраду.

Усмирювати ж Україну прибув знова Каганович.

Приїзд Кагановича в Україну це тільки продовження російської імперіялістичної політики в Україні. Колись поневолювали Україну царські імперіялісти, а сьогодні особливо виразно проводять цю роботу російсько-большевицькі імперіялісти. Сьогодні "українською радянською державою" - "українською республікою" керують, мов на глум, чужинці. Каганович і Лапоничев керують "партією українських комуністів" - КП/б/У, Хрущов є головою "українського уряду".

Це доказ, що большевизм є ворогом українському народові, чужий і накинений від його повстання аж до сьогодні.

Косіями його були все чужинці - російсько-большевицькі імперіялісти. Всі перші секретарі ЦК КП/б/У від УНР повстання аж до сьогодні були чужинці, а саме: Колотов - росіянин у 1920 р., Каганович - єврей від 1925-30 рр., Косіор - поляк від 1930-36 рр., Хрущов - росіянин від 1936-47 рр., Каганович - єврей від 1947 р.

Так само було із українським радянським урядом - очолювали його також чужинці. Голови раднаркому УССР української національності були розстріляні, як: Чубар, голова раднаркому УССР від 1923-33 рр., Юрко Коцюбинський, Постаненко, а голова раднаркому Панас Любченко застрілився сам у 1937 р. Подібна доля стрінула знаних українських комуністів, як: нарком освіти Шумський, застрілений в 1933 р., Скрипник, нарком освіти, застрілився в 1933 р., Порайко, заступник голови раднаркому УССР, розстріляний, Йонар Палащук, заступник наркома хліборобства СССР, застрілений в 1938 р. і другі.

Так було, є і буде. Ціллю російсько-большевицького імперіялізму є поневолення і експлуатація України. Чи чуване це, щоб 41-мільйонний український народ не міг бути керований українцями? Хоч большевики часто говорять, що український народ під керівництвом большевиків добився широких національних прав і успіхів, то мимо тридцятьлітнього панування большевиків в Україні, Україною керують і нагалі чужинці, Україну і нагалі трактується як колонію російсько-большевицької імперії. Ці факти тільки підтверджують це.

На основі цих фактів український народ і українські патріоти памятати мусять отже: - большевизм несе Україні національне поневолення і економічну експлуатацію і тому безпощадна боротьба з большевизмом - це перше завдання українського народу.

Тільки знищення большевицького лату принесе визволення України. Тому всі на боротьбу з російсько-большевицьким загарбником.

Тому всі на шлях української національно-визвольної революції.

Українські большевики - члени ЦК КП/б/У, українські патріоти комуністичного світогляду, становіть на шлях боротьби за визволення України від російсько-большевицьких загарбників! Не дозвольте глумитись зо своїх національних почувань російсько-большевицькій расистській реакції. Справедливий національний і соціяльний лад побудуємо тільки без большевиків - російських реакціонерів. Тридцятьлітнє панування російсько-большевицької реакції в Україні хай отямить Вас. Ставай-

те на шлях української революції! Будуйте соціялізм в Україні без "опіки" старшого брата! Ваш патріотизм, героїзм, Ваша жертвенна новаторська робота хай буде використана для свого народу, з якого Ви вийшли.

Українські робітники! не дозвольте використовувати своєї праці російсько-большевицькій клїці. Клясс російсько-большевицьких експлуататорів наживається на Вашому поті, а Ви живете як нужлярі. Фабрики і заводи в Україні є керовані не Вами, але російсько-большевицькими директорами. При помочі соцзмагань і стахановщини російсько-большевицька буржуазія висмоктує з Вас останні соки для своїх клясових цілей для свого добробуту. Геть російську експлуататорську систему! Фабрики і заводи робітникам!

Українські селяни! І. Селяни! Большевицька клїка відібрала від Вас Вашу землю, створила сталінсько-большевицькі колгоспи, а Вас прикріпила на роботу в них. Землею і її плодами користуєтесь не Ви, але клясс російсько-большевицьких панів. Ви стали кріпаками сталінських тиранів. Сталінські колгоспи є причиною Вашої нужди і голодування. Тому геть з ними! Землею повинні користуватись тільки Ви, тому що на ній працюєте тільки Ви, на ній працювали Ваші діди і батьки. Тому геть російсько-большевицьких загарбників! Включайтеся до боротьби з ними! Добиємо до знищення російсько-большевицького клясу експлуататорів буде користуватися зробутками своєї праці на Вашій землі.

Українські інтелігенти! Ваше знання, творчість і винахідництво використовують російсько-большевицькі можновладці. Вони змушують Вас служити їм. Ваші твори і знання мають йти на звеличення й задоволення большевицьких тиранів. Вам заборонено можність обідного творення і свобідного висловлювання своїх особистих і національних почувань. Вам заборонено творити національну культуру по змісті і формі. Холуйство, підлїбство й пониження - це цїль, яку Вам поставили російсько-большевицькі поневолювачі. Тому геть з ними! Свободу творення і свободу праці осягнемо тільки в своїй українській державі без чужого національного і соціяльного поневолення. Держіть тісний зв'язок зо своїм народом і включайтесь у боротьбу за його політичне, національне, культурне й соціяльне визволення.

Українці! Всі на шлях революційної боротьби з російсько-большевицьким загарбником, за Українську Самостійну Соборну Державу!

Хай живе національно-визвольна революційна Українська Армія!

Геть російсько-большевицьких поневолювачів з України!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

Рік 1947.

Організація
Українських Націоналістів.

o - o - o - O - o - o - o

За Українську Самостійну Соборну Державу!

Воля народам!
Воля людині!

Ц И Ф Р И
з приводу "скасування" кари смерти в СССР.

Сталін і його большевицькі вороги, які за час свойого панування доконали найтяжчих злочинів в історії людства та знищили мільйони невинних людей, які і зараз продовжують мучитися в народній крові, раптом прикинулися великими добродіями. Сьогодні вони "скасовують" кару смерти і замінюють її ... на 25 років каторжних робіт у сталінських концтаборах.

Чи справді вони народові сповістили про повне скасування кари смерти?

Нічого подібного! "Скасування" кари смерти - це новий гуманізм сталінських душогубів на безправних каторжних масах. Від ти нуть і далі без суду розстрілюватимуть і мордуватимуть у своїх катівнях усіх, кого тільки схочуть. Діти в СССР немає "ворогів", тому гу-

посуття не в руках народу, а в руках сталінських розбійників, яких МВД і МГБ є паном життя і смерти громадян СССР, тоді не може й бути мови про справжнє, про цілковите скасування смерти.

А що означає заміна кари смерти на 25 років каторжних робіт?

Це заміна негайної смерти ще гіршим - повільним конанням на непосильних роботах у снігах далекої Півночі, в степах Середньої Азії. Нам добре відома доля всіх тих, яких сталінські вбивці загнали туди. Нам добре відомо, що сталінські табори каторжної праці, які носять невинну назву поправчо-трудових таборів - це місця масового винищування арештованих, це місця найтяжчих злочинів, які знає людство. Ці табори ні в чому не поступаються відомим же світові освенцімам чи майданекам.

Замінюючи частині арештованих кару смерти на 25 років каторжних робіт, сталінські бандити мають також на меті використати безплатну працю цих людей для освоєння Дикої Півночі, для експлуатації її багатств, для будови нових беломорканалів, для побудови нових таємних обєктів, підземних споруд, лябораторій і т.п. Арештовані, що працюють на таких таємних роботах і не загинуть підчас праці, призначені на знищення після закінчення робіт.

На що розраховували кремлівські верховоти, публікуючи указ про "скасування" кари смерти?

В першу чергу на пропаганду за кордоном. "Скасування" кари смерти має переконувати світ, що в середині СССР все в найкращому порядку, що в СССР немає боротьби проти сталінських поневолювачів, що народ живе спокійно і щасливо, що партія тішиться цілковитою підтримкою і вдячністю народу. Воно має прикрити той факт, що в СССР панує розбещений терор МВД і МГБ, що відбуваються дикі людоловлі, що вщерть заповнені тюрми, що мільйони приречені на тяжку смерть.

Указ про "скасування" кари смерти має на меті переконувати власні маси, які звязують великі надії на розвал СССР з новою війною, що війни скоро не буде, що настав час тривалого миру. Тим шляхом кремлівські верховоти хочуть викликати відплив антирежимних настроїв мас, переконати народ у безвиглядності будь-якого спору режимові, щоб тим легше боротися проти народу, щоб сильніше запрягти працюючих не до чого іншого, як власне до посиленої підготовки до нової війни.

Указ про "скасування" кари смерти - це чергова спроба морально знесилити найсильніший в СССР український національно-визвольний рух. Немало вже було таких спроб. Нічого не помогли сталінським скупантам чисельні звернення т.зв. уряду УССР, нічого не допомогли всілякі накази різних і страхачів, нічого не дасть і указ про "скасування" кари смерти. Обіцянкою подати життя українських революціонерів не взяти. Вони смерти не бояться, навпаки, вони безстрашно вмирають за свої великі ідеї визволення народу.

Українські революціонери - українські повстанці занадто люблять свій народ, занадто горять бажанням служити йому, занадто вірять у справедливість своєї боротьби, а крім цього занадто добре знають підлість і підступність сталінських бандитів, щоб повірити у новий приказ.

Смерть ворогам нації - Сталінові і МДБ-ЗГРАЇ!

Організація Українських Націоналістів.

ПО СТАНОВИЩА В СССР

/Уривок краєвої "інструкції до міжнародного становища" виданої СУН з червня 1949 р./

1. Найхарактернішим явищем життя в УССР є нагалі визвольно-революційна боротьба українського народу. Не зважаючи на незвичайно сильний наступ МВД і МГБ, українське революційне підпілля, хоч і зазнало значних утрат, разом з усім українським народом продовжує далі боротьбу. На деяких відтинках наш революційний рух розвинув наступ і осягнув успіхів. Як революційні і повстанчі кадри, так і українські народні маси в своїй боротьбі проти большевицьких окупантів проявляють величезну стійкість, високоцінність, в багатьох випадках здобуваються на безприкладний героїзм.

2. Бачачи свою неспроможність знищити український революційно-визвольний рух і водночас дуже добре усвідомлюючи собі всю загрозу нашої боротьби для дальшого розвитку відносин в СССР, большевики в останній час зосередили керівництво боротьбою з українським революційним рухом в Москві.

3. Все життя в УССР з 1947 р. проходило під знаком "прибирання України до рук" московським імперіяльним центром, який з весною 1947 р. прислав в Україну з цією метою МАГАНОВИЧА. В першу чергу посилений наступ поведено на український революційний рух , на працівників культури за їхні "націоналістичні ухили", на ліквідацію " прорывів" на відтинку сільського господарства. Найменших, просто ніяких успіхів добився Маганович на відтинку боротьби з українським революційним рухом.

4. Для приборкання визвольно-революційної боротьби в Україні з метою фізично винищувати український народ, большевики періодично переводять масові виселювання українського населення. Особливо широких розмірів це виселювання прибрало в днях 21-24 жовтня 1947 р. в західньо-українських областях. На Сибір, в Середню Азію вивезено близько 150 тисяч українців. Жертвою вивозу впали в першу чергу найсвідоміші національно українські родини.

5. З метою повного політичного ствердження ЗУЗ в протязі осени 1947 р., зими і весни 1948р. большевики роблять тут сильний натиск на переведення суцільної колективізації. Селянсько-українське селянство, підтримуване і кероване підпіллям, ставить незвичайно сильний спротив цій акції. Большевицькі успіхи в цьому напрямі покищо незначні. Нічого їм не помагають найширше стосовані фізичний і моральний терор, шантаж, прямі арештування.

6. З початком 1948 р. на всій Україні большевики перевели масову ловлю молоді на роботу з промисловости і до т.зв. шкіл ФЗН. Ця акція мала на меті:

а/ поповнити робітничі резерви і підготовити собі на майбутнє фахові кадри,

б/ вирвати молодь з рідного середовища і перевиховати її в дусі большевицьких ідей,

в/ зосередити в промислових центрах більшу кількість військової здібної молоді, щоб в цей спосіб уможливити собі мобілізацію на випадок війни,

г/ позбавити революційний рух його молодих,надійних резервів,

д/ забезпечити на випадок війни через поширення повстанської боротьби, вся акція нагадувала горезвісну акцію німців на примусові роботи німецьких. Українська молодь частинами спротив цій акції, уникаючи всіма способами вивозу.

7. Русифікація всього життя в Україні набирає форм острших і ширших форм. Особливо виразно змінив цей курс в західньо-українських областях. На зупинках міст чути тут переважно російську мову. Відкрито багато російських шкіл. Масово насилається росіян по всіх адміністративних і економічних установах, по фабрики, лікарнях, по шкіл. Ведеться широку пропаганду в російсько-шовіністичному імперіялістичному дусі. Все це має на меті знищити Україну, як окрему етні-

чну одиницю, культурно і політично асимілювати український народ.

Окремо треба відмітити масове звільнювання в Україні службовців і працівників української народности та обсаджування їх місць росіянами. Це причиниться до ще ширшої колонізації українських міст російським елементом.

8. Розперезаність большевицького терористичного апарату і адміністрації в Україні, зокрема в Західній, доходить до крайніх меж. Є багато випадків, що большевицькі бандити стріляють в нічому невинних людей, грабують окремих громадян, крадуть все, що попаде, з ліс з гарматів. Побиття ні в чому невинних людей енкаведистами, працівниками адміністрації -масове, явище в Україні. У відповідь на большевицький терор народ і революційне підпілля активно протиставляються ворогові.

9. Вибори до місцевих Рад депутатів трудящих - це чергова большевицька комедія, метою якої було створити в масах ілюзію демократичности большевицького режиму. Тільки як до чергової большевицької комедії поставилися до цих виборів українські народні маси.

10. Політичний гніт, терор МВД і МГБ, соціяльна несправедливість і економічна експлуатація об"єднують українські маси навколо визвольно-революційного руху і створюють сприятливі умовини для залучування їх у визвольну боротьбу.

11. Щоб знищити український визвольно-революційний рух на західніх окраїнах Українських Земель, що перебувають під польською окупацією, на весну 1947 р. польсько- большевицькі імперіялісти на наказ і в спілці зі своїми московськими господарями, повели свій генеральний наступ проти УПА і СУН на цих теренах і проти - українського населення, яке ще там залишилося. УПА, СУН і все українське населення поставили сильний героїчний опір. Населення виселено силою з його хат і вивезено теплою в Східнянське воєводство /Пруссія/. Відділи УПА - революційне підпілля, частини завзяті, нерівні бої з польсько-большевицькими імперіялістами старалися втримати на рідних землях якнайбільше. Вони ж не стали фізично неможливим кілька відділів УПА і революціонерів, втіпає з поручниками Проводу, пробилися через Чехословаччину західну Німеччину, щоб там, в західній Европі зложити перед народами світу протест проти большевицьких злочинств над українським народом. Основна частина відділів УПА і революціонерів перейшла до УСР продовжувати тут визвольну боротьбу проти большевицьких окупантів. Боротьба всього українського народу, УПА і СУН на західніх окраїнах Українських Земель в рр.1944-47 війде в історію нашої революційної боротьби останніх років, як одна з її найсвітліших сторінок.

o - o - o - o - o - o - o

366 - РІЧЧА ХМЕЛЬНИЧЧИНИ.

За Українську Самостійну Соборну Державу !

Воля народам!
Воля людині !

НАРОДЕ УКРАЇНИ !

Цього - 1948 р. припадають трьохсотрічні роковини найбільшого в українській історії всенародного визвольного повстання українського народу повстання під проводом Богдана Хмельницького.

Незабутній для українського народу,славний", переломовий в історії України 1648 р.

Сторіччами жорстоко гноблений і експлуатований український народ сказав польсько-шляхетським гнобителям своє могутнє: досить ! Годі довше терпіти ! На святу боротьбу за наше визволення, за наші людські і національні права ! Смерть ляхам - гнобителям і експлуататорам України !

Першим проти польського панування в Україні піднялося українське козацтво. На першу вістку про блискучу перемогу Хмельницького над по

ляками повстали проти польських загарбників також сотні тисяч українських селян, тисячі українських міщан, духовництва, шляхти. Огонь повстання охопив всю Україну. Множились повстанські загони. З усіх кінців України стягався народ до армії Хмельницького, під його розумне керівництво, під його тверду руку. Запалали польсько-шляхетські маєтки. Покотилися на землю шляхетські та єзуїтські голови. Забагрянілa від ворожої крови українська земля. Як щурі, з голим тільки тілом тікали з України польські гнобителі, шляхетські грабіжники. Сторіччами переслідуваний і визискуваний народ чинив над своїми катами свій справедливий суд.

Підтриманий могутньо хвилею всенародного повстання Хмельницький розвивав свій переможний похід. Козацькі армії здобували перемогу над перемогою. Під Корсунем в козацькі руки попали обидва польські гетьмани : Потоцький і Калиновський. Вщрах розгромлено поляків під Пилявцями. В м. жовтні 1648 р. козацькі армії опинились аж під Замостям.

Польському пануванню в Україні покладено кінець. Могутня тоді Польща не встоялася під напором українських народних мас. Перед козацьким військом стояла відкрита і ніким не боронена дорога на Варшаву. Ввесь блиск, все багатство, вся, як могло здаватися, непереможність польської держави, впродовж кількох місяців розвіялися в дим. В Україні святкував свою перемогу і встановлював своє панування справжній володар українських земель - український народ.

Переможне всенародне повстання українського народу в 1648 році під проводом Богдана Хмельницького довело до національного визволення України з-під кількавікового польського панування і до відродження української державности у формі гетьманщини - Козацької Республіки. По кількох сторіччях політичного небуття український народ вийшов знов на історичну сцену. По кількох сторіччях нелюдського гнету і експлуатації з боку шляхетсько-польських загарбників українські народні маси знов зажили вільним життям. Скінчилося переслідування українського козацтва. Звільнилося від нелюдської панщини і дикої сваволі польських панів українське селянство. Стало свобідним українське міщанство. Ніхто не переслідував української Церкви, не знущався над людьми "грецької віри". Вся державна влада в Україні опинилася в руках козацького гетьмана. "Та немає лучше, та немає краще, як у нас на Україні",- співав тоді про своє нове життя вільний український народ.

Та недовго тішився український народ своєю волею, здобутою власними силами, власною кровю.

Щоб закріпити свою перемогу над польськими загарбниками, які готувалися до нової війни проти звільненої України, Богдан Хмельницький у 1654 р. заключив з московським царем вічний Переяславський договір. Метою цього договору була взаємна допомога обидвох союзних держав в їхній обороні проти спільного ворога - проти Польщі. Україна мала залишитися окремою, незалежною державою.

Та московські імперіялісти почали ломити цей договір вже в перші місяці після його підписання. Користаючи з ослаблення України визвольною боротьбою проти Польщі, московський цар вирішив знищити Україну як самостійну державу, розтягнути над нею своє панування. Не допомогу дістала Україна від Москви, як цього хотів Хмельницький, як про це сьогодня брехливо кричить большевицька преса і пропаганда, а в наслідок віроломности і загарбництва московських імперіялістів, - нове поневолення, нове ярмо.

Московські імперіялісти зрадили легковажили інтереси українського народу і, ломлячи Переяславський договір, за рахунок України, договорювалися з поляками.

Імперіялістична Москва, всупереч договорові, закидала в Україні свої військові гарнізони, висилала своїх воєвод, грабила українське селянство, українські міста, вмішувалася в усі внутрішні справи України.

Кожне ослаблення України, українських гетьманів, перетягує Москва

завжди використовувала в тому напрямі, щоб щораз більше і більше
зувати права українського народу.

В результаті такої політики у другій половині 18 ст. Україна
опинилася в цілковитій московській неволі.

Російські царі знищили всі автономні права України. Вони зруй
нували Запорозьку Січ - осередок українського козацтва. Сотні тис
українських козаків російські царі знищили на канальних роботах у
воєнних походах, в тюрмах, на засланнях гинули сотні українських
патріотів і самостійників. В Україну російські імперіялісти насилали
десятки тисяч російських чиновників, генералів. Російський уряд ви
фіскував землі українських патріотів і передавав їх агентам російсь
кого імперіялізму. Селян закріпачено. Інтересам російської імперії
порядковано українську торгівлю, промисловий розвиток. Російські
бителі знищили все українське культурне життя, переслідували укра
їнську мову. Всякі прояви самостійницьких змагань серед українського
народу жорстоко знищувалися, каралися.

Так, зламавши Переяславський договір, імперіялістична Москва
ила всі злобутки українського народу, завойовані ним власними сил
ми у визвольній війні 1648 р.

Панування імперіялістичної Москви в Україні сьогодні триває.
зміну російським царям прийшли російсько-большевицькі гнобителі. Р
сійсько-большевицькі імперіялісти у своїй гнобительській і експлуа
торській політиці щодо України не тільки продовжують злочинну роб
своїх попередників - царів, а ще їх перевищують.

Як тільки стало ясно, що московські царі змагають до цілковит
підкорення України під своє панування, український народ повів пр
своїх нових гнобителів боротьбу. Український народ не на те підніс
повстання 1648 р., не на те проливав у цьому повстанні свою кров,
тільки змінити польське панування на панування московське. Україн
народ піднявся проти Польщі на те, щоб бути вільним, на те, щоб по
бутися всякого чужинецького ярма в Україні.

Боротьбу проти панування московських імперіялістів в Україні
чав уже великий Хмельницький, вступивши в переговори про спільний
тимосковський союз із Швецією. Цю боротьбу потім продовжували Виго
вський, Дорошенко, Мазепа, Полуботок, Орлик і інші гетьмани.

До такої боротьби закликав український народ Шевченко. Про Хм
ницького, який заключив союз з Москвою, Шевченко писав: "Мир душі
Богдане, не так ясно сталось: москалики, що зустріли, то все очух
Цю боротьбу з новою силою підняв український народ в 1917 -
Визвольну боротьбу проти московського панування в Україні продовж
український народ до сьогодня. В авангарді цієї боротьби йдуть сь
дні Організація Українських Націоналістів /ОУН/, керована Степанов
Бандерою і Українська Повстанча Армія /УПА/.

З українським народом, який піднімався на боротьбу проти пану
вання Москви в Україні, як сьогодня так і завжди в минулому російс
імперіялісти розправлялися дуже жорстоко. В 1708 р. в одному тіль
Батурині царські опричники вирізали понад 20 тисяч чоловік. Це са
було в цей час в Лебедині, в Переволочні, на Січі. Сьогодні з ук
українським народом московсько-большевицькі імперіялісти розправляються
само.

Народе України! Українці східних і західних областей!

Трьохсотрічні роковини великого повстання 1648 р. ми обходим
умовинах нової, московсько-большевицької окупації, в умовах нового
здушування большевицькою Москвою визвольно-революційної боротьби
українського народу.

Ідея великого повстання 1648 р. - ідея вільної незалежної ук
ської держави - ще не здійснена. Діло великого Хмельницького - бо
тьба за цілковите звільнення українського народу від будь-якого ч
жинецького панування - ще не закінчена.

Як в умовах польської неволі до 1648 р. і в умовах царського
нування до 1917 р., так і сьогодні в умовах московсько-большевицьк
панування в Україні український народ терпить варварський гніт і
плуатацію, жорстокі знущання і переслідування.

Стогне в колгоспному ярмі український селянин. Визискується український робітник. Терпить всякі знущання український працюючий інтелігент. Всіх нас, як народ, московсько-большевицькі імперіялісти гноблять політично, культурно, експлуатують, знищують фізично. Всім нам, як народові, московсько-большевицькі гнобителі - зірні спадкоємці всіх попередніх окупантів - готують смерть.

Геть з України московсько-большевицьких окупантів - зірних спадкоємців польських і російсько-царських гнобителів України!

Всі на фронт революційної боротьби за наше національне і соціяльне визволення. Всі на фронт спротиву гнобительської і експлуататорської політиці большевицьких імперіялістів в Україні! Всі під прапори СУН, УПА! Досить неволі і чужинецького ярма над нами!

Український народ, який в 1648 р. зумів звільнитися з-під польського панування, зуміє визволитися і з-під московсько-большевицького ярма.

Так як не вдалося знищити визвольних змагань українського народу ні шляхетсько-польським, ні російсько-царським загарбникам, так не вдасться їх знищити і російсько-большевицьким зорогам України.

Виховані на традиціях 1648 р. і на традиціях боротьби проти панування російських імперіялістів в Україні, ми ніколи не погодимося на те, щоб в Україні панували чужинці, ніколи не погодимося бути рабами Москви.

Україна мусить бути і буде вільною. Цього не змінити ніколи і нікому. Цього хоче великий, пробуджений до нового життя, сорокмільйоновий український народ.

Вже недалекий час, коли український народ святкуватиме таку перемогу над імперіялістичною Москвою, як в 1654 р. він її святкував над імперіялістичною Варшавою.

Запорукою цьому є наш визвольно-революційний рух, очолюваний СУН і УПА, наша революційна організованість, наша багаторічна революційна боротьба - передвісник і підготовка нового 1648 р., цим разом скерованого проти большевицької Москви.

Хай вічно живе память 1648 р. - память великої переможної національно- і соціяльно-визвольної революції українського народу!

Хай живе український народ, який ніколи не припинив і не припинить боротьби за своє національне і соціяльне визволення.

Хай живуть СУН і УПА - бойовий авангард українського народу в його боротьбі за Українську Самостійну Соборну Державу!

Смерть московсько-большевицьким загарбникам - сьогоднішнім окупантам України!

ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ
Під керівництвом Ст. Бандери.

Травень, 1948.

o - o - o - O - o - o - o

ВІКОВІЧНА БОРОТЬБА УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ЗА СВОЇ ІДЕАЛИ -

- ЗАПОРУКА УСПІХУ В ОСЯГНЕННІ ОСТАТОЧНОЇ МЕТИ:

САМОСТІЙНОЇ СОБОРНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ!

М Е М О Р І Я Л А Б Н

.....

Комітет АБН вніс на руки Президента Генеральної Асамблеї ОН Др. Герберта Івета наступний меморіял:

Комітет Антибольшевицького Бльоку
Народів /АБН/

До Генеральної Асамблеї Об'єднаних Націй.

Пане Президенте.

Антибольшевицький Бльок Народів/АБН/,як координаціно-керівний центр національно-визвольної боротьби поневолених большевизмом народів,зокрема їх повстанських Армій і загонів та політичних революційних організацій :Туркестану,Сибіру,Ідел-Уралу,Північного Кавказу,Грузії,Азербайджану,Вірменії,Козьчих Земель, України,Білорусії, Латвії,Литви,Естонії,Словаччини,Мадярщини,Болгарії,Румунії, Сербії, Хорватії,Словенії,Альбанії,Польщі, і Чехії - уважає необхідним в сучасну хвилину просити Вас,Пане Президенте, предложити Високій Генеральній Ансамблеї Об'єднаних Націй наші вимоги у зв'язку з загрозою для свободи і культури всього світу з боку большевизму.

Дозвольте Пане Президенте,попередити наші постуляти - для властивого їх розуміння - кортким з'ясуванням наших цілей.

x x

I.АБН бореться:

за: суверенні національні держави всіх народів,поневолених російсько-большевицьким імперіялізмом - на їх етнографічних тереторіях,з направленням тереторіяльних кривд, заподіяних впродовж історії наїзниками їх земель;

за: привернення суверенітету васальним державам СССР;

за: остаточний розвал і розподіл СССР і всякої многонаціональної російської імперії - остої рабства і тиранії, як єдиний плях до забезпечення миру;

за: демократичний лад в суверенних національних державах і ля повалення большевизму;

за: справедливий соціяльний лад,за свобідний вибір народами їх соціяльно- і державно-політичних устроїв;

за: утвердження релігії,як творчої сили життя,за свободу релісповідань,за свобідний розвиток національних,органічних культур кожного народу,за національну - проти клясової ідеї;

за: свободу народів і людини !

п р о т и большевизму і комунізму в усьому світі!

2. АБН стоїть за національно-державне самовизначення і урівноправлення всіх народів без різниці раси,величини,багатства їх землі.Плебісцит пролитої крови в боротьбі за свободу дає даному народові право на його державну незалежність.

АБН вимагає практичного здійснення принціпів ОН та ідей Атлянтійської Хартії для поневолених СССР народів.

АБН стоїть за дружбу всіх народів світу,за вічний мир поміж звільненими народами зпід тоталітарного російсько-большевицького рабства шляхом останнього переможного бою,за еліміняцію воєн,як засобу лагодження міжнаціональних спорів.

АБН відмежовує себе і поборює ідею всякої унії,федерації, конфедерації і т.п. в'язання народів АБН з імперіялістичною Росією.

АБН захищає дружню співпрацю,взаємодопомогу,міждержавні взаємини суверенних народів,яким чужий імперіялізм. Але АБН рішуче поборює всяку форму російської імперії,як тоталітарно-большевицької,так демократичної,як республіканської,так і монархічної,а стоїть за національну державу російського народу лише на його корінних етнографічних тереторіях,будучи вільною в правах проти поневолення одних народів другими.

АБН поборює панславізм,як імперіялістичну ідею Москви і відсвіжену Кремлем расову гітлерівську теорію.

АБН за національну а не расову ідею.Не існує "східнього слов'янського блоку народів",а бльок імперіялістичних большевицьких монополістів,скомпліковаєних клік агресорів в спілці з традиційно-історичними російськими імперіялістичними тенденціями.

3. Протолітичний терен діяльности АБН - підбольшевицька Европа і Азія - у зв'язку з розкиненою по всьому світі політичною еміграцією наших народів і большевицькою загрозою для свободи, релігії і культури, взагалі - в с е с в і т.
4. Шляхом для посилення мети АБН є національно-визвольна революція поневолених народів проти большевизму в співдії з свобідними народами світу. Її підготовка розгортається шляхом організації повстанських армій, політичної дії серед бійців совєтської армії і армій сьтолітних держав, керованими національно-визвольними політичними організаціями.
АБН боровся на два фронти: проти нацизму і большевизму, не зважаючи на жорстокий терор обох тиранії.
АБН до гармонізації своїх революційних дій з боротьбою проти большевизму ще вільних народів світу.
5. АБН підтримує основну інтенцію ОН і останньо сформульовані Соціяльною Комісією ОН права людини. Одною з головних цілей АБН єдиня і є співпраця і дружба поміж народами.

П о с т у л я т и д о О Н

Комітет АБН закидає від імені народів, поневолених большевизмом, СССР і урядами вільних держав зламання всіх принципів ОН і зобов'язань які перебрали на себе.

В преамбулі Хартії ОН сказано, що Об'єднані Народи рішають і зобов'язуються: зберегти світ від страхіть війни, респектувати свободу і гідність людини, зберігати міжнародні зобов'язання й засади справедливости і правости поміж народами, дбати за соціяльний поступ, жити в мирних взаєминах з сусідами, стояти на сторожі миру і безпеки світу, не вживати насилля і збройних засобів в міжнародніх взаєминах, не порушувати інтегральности чужої території і не втручуватися до внутрішних відносин других народів.

I. Розділ I. / Цілі і засади /пар. I, ст. I, 2, 3 і пар. II ст. 3, 4 та наступні недвозначно уточнюють зобов'язують чинніх ОН в дусі основних ідей преамбули. Кожному, хто обсервує політику СССР і його вассалів, ясно, що всі перебрані на себе зобов'язання уряди СССР і його сьтолітніх держав зламали. Насильство, агресія, терор, збройна інтервенція, рабство і тиранія - це засоби, якими послуговуються уряди СССР і вассалів. Факти всім відомі: Житий, Корея, Греція, Фінляндія і низка инших загально відомих країн світу - дії п'ятих колон - комуністичних партій в усьому світі, масові убивства, масове виголоджування населення /нап. Берлін/ говорять самі за себе, коли йдеться про останній період.

Але ланцюх злочину СССР і сьтолітів не потяжок в період після другої світової війни. Тоталітарний режим в Сербії, Хорватії, Словенії, Албанії, Болгарії, Румунії, Індерщині, Словаччині, Чехії, Польщі, накинений російсько-большевицьким імперіялізмом, відобрав народам і людям цих країн всяку свободу і добробут.

Вже близько тридцять років тому большевицький уряд, як виразник російського імперіялізму в модернізованій формі, подоптав право самовизначення народів, окупувавши збройним насильством Туркестан, Грузію, Азербайджан, Вірменію, Північний Кавказ, Донсько-Козацьку Державу, Україну, Білорусь, Сибір, Ідель-Урал і знівечив в них країнах режим тиранії та масово знищуючи народи планово організованим голодом, концтаборами, масовими мордами в підвалах ЧК - ГПУ - НКВД і т.п.

Це саме зробив з Естонською, Латвійською, Литовською державами, перетворивши їх в країни неволі.

2. Своїми поступованнями з під тов. I, уряди СССР і вассальних держав СССР зламали Хартію ОН у всіх її основних принципах, а зокрема преамбулі, розд. I, пар. I, ст. I, 2, 3, пар. 2, ст. 3 і 4 зокрема.

3. З обмаїчі цього Комітет АБН від імені народів - його членів - звертається до Генеральної Асамблеї Об'єднаних народів з наступними вимогами:

а. /згідно з розділом 2, ст. 6 Хартії ОН виключити СССР і большевицькі уряди вассальних країн СССР з ОН;

б. /згідно з роз. VII /міра супроти загрози миру, його зламання інтервенції /пар. 41, 42 і наступними, збройним порядком /роз. VII пар. 42 Хар. ОН/ стягнути з вжиті принципів ОН, зламаних СССР, тим самим допомагаючи здійснити цілі ОН - право самовизначення народів і свободи людини, як єдиної тривалої гарантії миру і безпеки в світі, якої бути не може, як довго існує російська імперія, як вічна загроза миру;

в. /рішення з під а, б, попередити публічною декларацією ОН, що ОН не толітиму насильств СССР і його вассальних урядів над свободою народів і людини, і отже [illegible] в вжиті ідеї справедливості, поміж і необхідності [illegible] народів, та прав людини, [illegible] в останніх постановах Соціяльної Ради ОН;

г. /для морального/зьки після перемоги прийде фізична відповідальність/засудження перед всім культурним світом за злочини насильства над правом самовизначення народів і проти гуманности на основі роз. УХУ пар.92 Хартії ОН поставити негайно перед Міжнародний Трибунал ОН: Сталіна,Молотова,Вишинського,Берію,Хрущова і других тиранів СССР та васальних держав.

4.На місце виключених з ОН СССР і урядів васальних держав прийняти як правних відпоручників народів поневолених російсько-большевицьким імперіялізмом - їхні національні екзильні уряди,заг.Визвольні комітети,Визвольні Ради,визнавши їх за уряди,що єдині репрезентують спільну волю наших народів :Естонії,Латвії,Литви,Білорусі,України,Польщі,Словаччини,Чехії,Мадярщини,Болгарії,Румунії,Сербії,Хорватії,Словенії,Альбанії,Козацької Держави,Північного Кавказу,Грузії,Азербайджану,Вірменії,Туркестану,Ідел-Уралу,Сибіру.

5.На основі Гаазької Конвенції .пар.I і 2 з рр.1899 і 1907/ визнати повстанські армії,як У к р а ї н с ь к у П о в с т а н с ь к у А р м і ю/УПА/,білоруські повстанські частини,литовські,латвійські,сербських четників,туркестанських басмачів,польських повстанців,словацьких білих партизан і других,як армії, що знаходяться в війні/в стані війни/.

6.Заполювати до урядів всіх демократичних держав світу,встановлювати дипльоматичні і всякі инші взаємини з СССР і большевицькими урядами васальних країн СССР,щоб поставили поза законом комуністичні партії у своїх країнах,як гробокопателів свободи і демократії,щоб спільно в Хрестоносний Похід на допомогу національно-визвольним рухам поневолених підтотальітарних народів,що держать фронт оборони релігії,культури і свободи всього світу,щоб дали право азилю політичній еміграції наших народів,як досвідченого авангарду боротьби проти комунізму в цілому світі, і саме головне:щоб свободолюбний світ перестав шукати злагоди з СССР,бо всякий компроміс вийде лише на користь СССР,як це доказує досвід Мюнхену 1938 року по відношенні до нацистського тоталітаризму. Миру бути не може,доки існує СССР - Російська імперія.Тому не переробимо повторити : СССР т р е б а з н и щ и т и !

Прийміть , Пане Президенте,вислови глубокої пошани до Вас.

Комітет Антибольшевицького Бльоку Народів
/ АБН /

/ - / Ярослав Стецько
голова

Дальше слідують підписи уповноважених представників інших народів.

— — — — — —

Петро Гетьманець

Х Т О С К А З А В...

Хто сказав,що сьогодні гріхом є кохати,
у цілунках жагучих себе забувать ?
Я що більше кохаю цю далеч крилату,
поривався вітром її обнімать.

Ще палкіше люблю ці дзвінкі хуртовини-
вони рідні мені своїм бунтом грізним,
хай далеко Дніпро і степи Полтавщини,
та і тут лунав крик колись княжих дружин.

Але й тут йшли побідно Богданові раті,
і сяяли у січах козацькі шаблі,
тут Петлюри полки боролись завзято,
тут ті ж самі слова,і журба і пісні.

Нехай тут не така синя широч просторів,
хай піски і ліси,гірка цвіль по горах,
та й сьогодні іду в завірюху,як вчора
непохитно стою в невблаганних боях.

Сіра далеч тремтить...По сніжинах не змятих
там заблудно і легко в розгоні ступать.
Хто кидав,по [illegible]

творили переважуючу більшість членства УВО. Бувші військовики і студенти творили в тому періоді основні кадри УВО , з поміж середньошкільної молоді до УВО належали тільки окремі одиниці. УВО була організацією дуже законспірованою і загал молоді не мав змоги входити масово в її лави, хоч симпатіями був по її боці. В загальному фронті УВО ,молодь мала свої окремі чотири фронти:

1/ - боротьба за вдержання тайного університету і внутрішний фронт проти політехніки,
2/ - проти колоніяльнійних впливів шкільництва на молодь,
3/ - внутрішня ідеологічна боротьба з радянофільством,
4/ - спомагання революційній боротьбі УВО.

Так творився,ріс і кріпшав український революційний рух,який згодом перелився в форми,нині найбільшої,політичної визвольно-революційної організації -ОУН.

o - O - o

П О Ж Е Р Т В И :

НА ПОМІЧ БІЙЦЯМ УПА ЗЛОЖИЛИ:

Українці мешканці гостелю ЕВЕРЕАЙ,біля Слі-орд,за ініціятивою Н.П. зложили 12 фунтів,за які закуплено і вислано убрання для бійців УПА в амер. зоні.

Українці гостелю СЛІ-ОРД , за ініціятивою М.А. зложили 26 фун. 14 шил. За ці гроші вислано пакунки з одягом.

Українці табору ФЛЯКВЕЛ зложили на поміч бійцям УПА 9 фунтів, 15 шил.

152 жертводавці, мешканці гостелю ВРАГАМ, зложили на поміч бійцям УПА 70 фунтів,5 шил. Між жертводавцями,треба відмітити п.Ког. Ан. який зложив щедрий дарунок в сумі 5 фун. Решта жертводавців зложили по 1 фун., по 10 і по 5 шил. а кількох по 2 і 1 шил.

Свідомість наших українських громад,які дорожать честю і совістю української еміграції, міряється не словами а ділами.А найкращою ознакою вірності українському народові,що на землях нашої батьківщини віддає свою кров і майно,це є опіка і поміч Тим,що до вчера стояли в огні боротьби за волю українського народу, а сьогодні найшлися між нами,щоб розповісти правду про Україну і скріпити свої сили до дальшої боротьби.

.....

НА ПРЕС-ФОНД " ВИЗВОЛЬНОГО ШЛЯХУ" зложили:

Читачі гостелю СЛІ-ОРД	3 фун.	4 шил.	6 п.
О.І і друзі в РОЧДЕЙЛ.....	3 "	-	-
Л.М. і друзі в СЕДГАМ.....	1 "		
Читачі гостелю ГОРСТ-ОРТ	- "	15 "	-
Читачі гостелю ДОНКАСТЕР	1 "	-	-
Читачі гостелю БОЛТОН	1 "	2 "	-
Читачі гостелю ЙОРТІЛЕР	1 "	11 "	-
Читачі гостелю КІЦЕВРС ШАЙДЕНГЕД ..	- "	14 "	-
Гостель ФАРДЕЙ	-	1 "	6 п.

Поодинокі датки зложили: Тимет - 11 шил.,Ів.Ж. - 4 шил.,Петро К.- 3 п., І.Дуткев. - 2 п., З.Шевч. - 2 п., З.Зьмел. - 2 п.,Є.Сраб. - 2 п.

Всім жертводавцям складаємо найщиру дружню подяку.

Ред."Визвольного Шляху"

- - - - - - - - - - -

На "ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД" зложили: Зьмел. - 13 п.,М.Б -ськ -3 п., Дрейчий - 4 п.

Жертводавцям щиро дякуємо.